

William Voltz **POUŠŤ ZÁŘÍCÍCH KAMENŮ**

Přeložil Jan Rada

N a Zemi se psal prosinec roku 2436. Neuplynuly ještě ani tři týdny od chvíle, kdy byla kolébka Pozemšťanů na pokraji zkázy.

14. listopadu provedli Strážci času doposud nejtvrdší úder proti lidstvu. Obrovské' loďstvo Dolanů se nezadržitelně valilo k Zemi. Obránci Sluneční soustavy utrpěli těžké ztráty, aniž by způsobili větší ztráty nepříteli, který byl chráněn novými paratronovými štíty.

Situace se vyostřovala každou hodinou a katastrofa se zdála být neodvratnou.

V hodině nejvyššího nebezpečí se však stalo něco, v co se nikdo neodvažoval ani doufat: zazněl hlas z minulosti a OLD MAN vydal své největší tajemství. Obrovský gigant zareagoval na zvláštní zapojení svého tvůrce a dosud neznámou zbraní zvítězil nad Dolany.

Když boj skončil, Rhodan obdržel další informace od stavitele OLD MANA, které' ho přiměly sledovat starou stopu, aby Země získala dokonalou obrannou zbraň. Stopa vedla do Pouště zářících kamenů...

1.

PERLAPACIFIKU přistála ve Wylings Seatownu teprve před půl hodinou, a už se tu shromáždilo několik stovek diváků, kteří si chtěli aspoň z dálky prohlédnout hlubinnou ponorku, zatímco velké stříbřité ponorky společnosti Corbin, které obstarávaly značnou část dopravy mezi podmořskými městy v Pacifiku a západním pobřežím Severní Ameriky, kotvily bez povšimnutí u přístavní hráze. Trup kapkovité PERLY PACIFIKU byl potažen nánosy bahna a řasami, takže by nikdo nedokázal určit, že původně byl zářivě modrý. Pouze výstupní věž a velké okno v boku ponorky byly čisté, nikoliv proto, že by posádka byla tak čistotná, nýbrž z bezpečnostních důvodů. S pevninou ponorku spojoval zrezavělý kovový můstek bez zábradlí.

Kolem šplouchala špinavá voda, z otevřené věže byl slyšet něčí hlas - kdosi se rádiem domlouval s někým v Wylings Seatownu. Všude byl cítit spálený olej ze strojovny, rybí tuk a pach zkažených ryb. Trpělivé diváky to však neodradilo.

Zpráva o přistání PERLY PACIFIKU se bleskově rozšířila po přístavu a každý, kdo měl trochu času, si nechtěl nechat ujít příležitost vidět slavného profesora Sergeje Chuzijeva.

Chuzijev se objevoval v suchozem-ských městech jen zřídka. Skoro všechn svůj čas trávil na své špinavé lodi v hlubinách oceánu, kde pátral po Lemurii, pevnině, která zmizela pod vodou už před padesáti tisíci lety. Chuzijev byl antropolog a byl považován za nejlepšího znalce raných lemurských dějin. Bylo to však jediné, co dobrého se o vědci dalo říct.

Byla to osobnost opředená tajemstvím.

Již několikrát byl prohlašován za mrtvého, pokaždé se však jeho speciální loď opět vynořila a on ohromil odbornou veřejnost nějakým dalším fantastickým objevem.

Prakticky už třicet let žil antropolog na dně Tichého oceánu. Byl to uzavřený podivín a nikdo nedokázal říct, zda je génius nebo šílenec.

Allaby Proscowe si razil cestu davem a snažil se v hlavě srovnat vše, co v posledních hodinách o Chuzijevovi slyšel. Všichni se ovšem shodli na tom, že by s Chuzijevem měl jednat v rukavičkách.

„Využijte své schopnosti vcítění," řekl mu Allan D. Mercant.

Proscowe si kladl otázku, proč šéf rozvědky tolik důvěřuje jeho schopnostem vcítit se, když se v tomto směru dosud nijak nevyznamenal. Proscowovým úkolem bylo odhalovat a zneškodňovat akon-ské a jiné cizí agenty, pokud by pronikli do Wylings Seatownu.

Rána do žeber vrátila Proscowa do přítomnosti. Otočil se a střetl se se vzteklým pohledem nějakého mladíka.

„Hele, necpěte se, sotva jste přišel," řekl mladík.

„No ano," řekl Proscowe a chtěl jít dál, ale mladík ho chytil za paži.

„Řekl jsem, abyste se necpal dopředu."

„Jsem inspektor správy přístavu," ohradil se Proscowe.

Mladík se nejistě zasmál. „Jak to mám vědět, proč jste to neřekl hned?" řekl.

Proscowe si ho přestal všimnout, prodral se až k můstku a po něm až k věži PERLY PACIFIKU. Tady uslyšel Chuzijevův hlas, který křičel: „Já si zjistím, kdo je za ten nesmysl odpovědný!"

Proscowe se ušklíbl a vyšvihl se na vstupní věž. Potom vlezl dovnitř. Tady to páchlo rybinou ještě víc, podlaha byla špinavá a ze stěn se odlupoval lak. Proscowe šel za hlasem a za okamžik se dostal do

centrály ponorky.

Profesor Chuzijev seděl před vysílačkou, pěstí tloukl do přístroje a občas vykřikoval nadávky. Patně mezitím poslouchal odpověď.

Proscowe se rozhlédl po centrále. Byl tu takový nepořádek, že nedokázal pochopit, jak se tu někdo může vyznat. Mnohá zařízení byla v zoufalém stavu, všechny měřicí přístroje vypadaly staře a nejspíš by potřebovaly opravit. Na podlaze se kupily staré krámy, nálezy z Chuzijevových výzkumných cest, které antropolog střežil jako poklad.

Sergej Chuzijev sám jako by byl stvořen pro toto prostředí. Byl malý a vyzáblý, jeho oblečení sestávalo z kdysi bílého tropického obleku a páru sandálů, prožraných slanou vodou. Prošedivělé zrzavé vlasy mu padaly až na ramena a obličej mu rámoval stejně zrzavý plnovous. Kůže na obličeji se podobala pergamenu. Z obličeje zářily malé modré oči.

Chuzijev zřejmě vytušil, že už není na palubě sám, a prudce se otočil. Ačkoliv osvětlení rozhodně nebylo nejlepší, Proscowe viděl jak se antropologovi nahrnula krev do tváří.

„Jak jste se sem, k čertu, dostal?“ rozkřikl se.

Proscowe, který se obával, že jeho společníka co nevidět raní mrtvice, zachoval klid. Ukázal palcem přes rameno a řekl krátce: „Věží.“

Chuzijev vyskočil a rozběhl se přes centrálu, zakopl o nějaký kabel a málem upadl.

„Chcete se mi vysmívat? Co vlastně chcete?“ zařval.

„Jsem Allaby Proscowe,“ řekl Proscowe, „a je mi velice líto, že vás musím vyrušit, profesore.“

„Profesore, profesore!“ opičil se Chuzijev. „Jen si nemyslete, že si mě tím můžete koupit. Jste snad jedním z těch chlapů, co zařídili, že jsem musel do Wylings Seatownu?“

„Ne,“ řekl trpělivě Proscowe.

„Tak co chcete, k sakru?“

„Právě to bych vám rád vysvětlil, jestliže mě necháte chvíli mluvit.“ Proscowe vytáhl z náprsní tašky obálku se znakem Velkého administrátora. „Mám vám doručit dopis od Velkého administrátora.“

Chuzijev mu dopis doslova vyrval z ruky. Proscowe znal obsah dopisu a byl opravdu zvědavý, jak bude tento poloviční šílenec reagovat. Profesor roztrhl obálku a přelétl dopis očima.

„On si mi dovolí nabídnout něco takového!“ zařval a roztrhal dopis. „Zmizte!“

Proscowe však zavrtěl hlavou a klidně řekl: „Půjdeme spolu, profesore. Kdybych se vrátil bez vás, vyhodili by mě.“

Byla to lež, ale Proscowe doufal, že zabere. Vědcova reakce ho však přesvědčila, že Chuzijev nebere ohledy na nikoho: „To je mi srdečně jedno, okamžitě opusťte mou loď.“ To bylo vše.

„V zájmu celého lidstva je důležité, abyste letěl spolu Mercantem na OLD MANA,“ přitvrdil Proscowe. „Když nepůjdete se mnou, přijdou jiní a ti vás donutí opustit loď. Obecné blaho je nadřazeno osudu jednotlivce.“

„A co tomu řekne tisk, až se doví, že Velký administrátor nechává unášet lidi?“ zavrčel Chuzijev.

„A co řekne tomu, že profesor Chuzijev může prokázat službu lidstvu, ale odmítá to,“ kontroval Proscowe.

„Tak dobrá, svůj nejnovější výzkum dokončím za pár dní a pak vám zavolám,“ ustoupil Chuzijev.

„Musíte jít se mnou hned teď,“ trval na svém Proscowe.

Antropolog vyhrkl sérii kleteb, ale pak náhle souhlasil. „Tak jdeme,“ vykřikl.

Když se oba vynořili z věže, dav zahučel.

„Jen se podívejte na ty idioty,“ řekl vědec Proscowovi. „Jsem snad vzácná ryba, že na mě musí tak zírat?“

Proscowe pokrčil rameny a vyrazil rychlým krokem, doufal, že tak unikne zápachu ryby. Záhy se přesvědčil, že tak páchne nejen loď, ale i sám profesor. Patrně se koupal naposledy před několika týdny.

„Mám tu vůz, dopraví nás na kosmodrom a za pár hodin budete u Rhodana na OLD MANOVÍ,“ řekl.

„No a?“ odfrkl Chuzijev.

„Příliš šťastně nevypadal,“ poznamenal generál Ferenczy, když plukovník Kirkpatrick opustil centrálu OLD MANA.

Rhodan potlačil úsměv. Každý, kdo dělá kosmickou politiku, musí často učinit *závažná* rozhodnutí během několika vteřin a musí dokázat i rozhodnutí změnit, změní-li se situace. Plukovník Kirkpatrick byl patrně jiného názoru. Právě se vrátil se svou lodí RUBICON z cesty dlouhé několik milionů světelných let, aby přivedl loďstvo Maahků na pomoc Solárnímu impériu v boji s Dvojkondičními. Nyní měl letět zpět, aby Maahkům oznámil, že lidstvo už jejich pomoc nepotřebuje.

Rhodan plukovníkovi samozřejmě vysvětlil, proč své rozhodnutí změnil a informoval ho o tajné zbrani OLD MANA, která zahнала Dolany, Kirkpatrick však přesto odcházel našťvaný. Rhodan mu to nemohl mít

za zlé.

„Opravdu mu to neudělalo radost," souhlasil Rhodan. „Dával svůj život v sázku a teď má dojem, že docela zbytečně."

Rhodan si byl jistý, že tato nálada plukovníka brzy přejde.

„Naléhavý hovor ze sekce sedm, generále!" zvolal spojovací důstojník a vytrhl Rhodana z jeho úvah.

Ferenczy se tázavě podíval na Rhodana a ten přikývl. TURÍN měl přistát každou chvíli a Rhodan se domníval, že už je na oběžné dráze kolem OLD MANA. Skutečně šlo o povolení k přistání pro TURÍN a generál ho vydal, zatímco Rhodan opustil centrálu. Doufal, že se teď setká s mužem, kterého Dr.

Spectorský označil za nejlepšího antropologa a specialistu na lemurské dějiny. Z úst Spectorského to byla nejvyšší pochvala.

Rhodan ignoroval skutečnost, že Chuzijev je samotář, který se dosud vždy vyhýbal veřejnosti.

„Ve srovnání s ním jsem pouhý amatér," prohlásil Spectorský. „Jestli se vám podaří vylovit ho z Tichého oceánu, budete mít nejlepšího člověka, jakého pro svůj úkol můžete mít."

Rhodanovým úkolem Spectorský myslel nalezení planety, na níž byl postaven OLD MAN. Všechna data uložená v tajném archívu OLD MANA už byla vyhodnocena.

Rhodan rozhodně nepovažoval lidstvo za vítěze ve válce s Dvojkonďičními. Jedna bitva byla vyhrána, ale Rhodan si byl jistý, že tajemná První vibrační moc již plánuje další útok. Navíc OLD MAN nemohl být všude a četné vzdálené světy patřící k Solárnímu impériu byly stále ohroženy. Neminul snad den, aby odněkud nepřišlo hlášení o útoku Dolanů na vzdálenou kolonii.

Bylo jisté, že staří Lemurové se podíleli na stavbě OLD MANA a nikdo také nepochyboval, že to nebyli Lemuři, kteří uprchli do Andromedy, kdo způsobil Haluťanům definitivní porážku. Muselo se to stát s pomocí parapsychické zbraně, která přeměnila každého Haluťana v mírumilovnou bytost. Lemuři pravděpodobně znali mateřskou planetu Haluťanů. Musela být někde v Magellanových mračnecích.

Rhodan se nechtěl vzdát Chuzijevovy pomoci, protože z údajů archívu OLD MANA vyplývalo, že přinejmenším jednu planetu tam Lemuři proměnili před padesáti tisíci lety ve svou základnu. Pokud Chuzijev ví o Lemurii jen z poloviny tolik, co tvrdí Spectorský, je nenahraditelný.

Rhodan věděl, že Chuzijev je podivín, ale to mu nevadilo. Byl zvyklý spolupracovat s velice svéráznými lidmi. Přesto byl trochu nespokojen.

„V tomhle oblečení nemůžete pobíhat po OLD MANOVI," řekl Mercant svému průvodci. „Nechám vám přinést uniformu."

Chuzijevův zjev vskutku budil velkou pozornost a Mercant byl skutečně rád, když konečně dorazili do zasedačky sekce sedm. Chuzijev se posadil do křesla a se zarputilým výrazem kolem sebe šířil pach ryby.

„Toho se nedočkáte, abych na sebe vzal uniformu," prohlásil důrazně. „Jakmile se tu Rhodan objeví, řeknu mu na rovinu, co si o té zatracené věci myslím a odletím zpátky na Zem."

Mercant se nenechal vyvést z klidu. Spojil se s nejbližším skladem a rozkázal: „Pošlete do konferenční místnosti sekce kadetní uniformu, nejmenší velikost."

Potom se otočil k Chuzijevovi a usmál se na něj: „Jistě se chcete vykoupat a oholit, než se převléknete do nového."

Chuzijev po něm jen šlehl pohledem.

Za několik minut do zasedačky vstoupili Ábel Waringer a jeho asistent Dr. Bysiphère. Waringer neměl žádné předsudky, šel rovnou k Chuzijevovi a podával mu ruku.

„Těší mě, že vás zde mohu přivítat," řekl Rhodanův zeť.

„Pro mě, za mě, jak je libo," zavrčel Chuzijev a ignoroval nabídnutou ruku. „Hlavně mě nechte na pokoji."

„Profesor si musí zvyknout na nové prostředí," řekl s úsměvem Mercant.

„Hodně jsem četl o vaší ponorce," řekl Bysiphère než stačil Chuzijev vybuchnout.

„Tomu se mi ani nechce věřit," řekl zarputile profesor.

„Píše se, že vybavení vaší lodi je skutečně starožitné," pravil mile Bysiphère. „Někteří autoři považují za zázrak každý její vynález."

Chuzijevovi se naježily vousy, když prudce zaklonil hlavu a vyrazil ze sebe řadu nepublikovatelných nadávek. Mercant postřehl, že Waringer zrudl.

Dveře se otevřely a v nich se objevil mladík s uniformou přes ruku.

„Vida, vaše uniforma už je zde," řekl Mercant. Chuzijev se však na mladíka zadíval vražedným pohledem. Mercant uniformu převzal a rozložil ji na stole.

„Bude vám akorát," řekl Mercant.

„Ať zčernám, jestliže se jí prstem dotknu," zahulákal vědec.

„Co je to za člověka?" pošeptal Waringer svému asistentovi.

„Velmi špinavý člověk, řekl bych," odpověděl dr. By s úsměvem.

„Zavolal jsem dva zdravotníky, vykoupu vás a oholí," oznámil Mercant.

Chuzijev vyskočil a zařval: „Já nepotřebuji, aby mě někdo koupal. Zabijí každého, kdo se mě dotkne." Potom se vrhl ke stolu, shodil uniformu na podlahu a začal po ní dupat.

Vtom do místnosti vstoupil Rhodan.

Chuzijev strnul a jen tiše zíral na Velkého administrátora. „To vy jste odpovědný za to, co tu se mnou provádějí?" zeptal se.

„Předpokládám, že jste profesor Sergej Chuzijev," odpověděl klidně Rhodan. „Těší mě, že vás mohu přivítat na OLD MANOVÍ."

Chuzijev odkopl zmuchlanou uniformu směrem k Mercantovi. „Nejdříve mě unesou a teď mě nutí, abych si oblekl tyhle hadry!" rozkřikl se.

„Pozval jsem vás, protože mi vás Sectorský doporučil jako na slovo vzatého odborníka na dějiny Lemurů," řekl Rhodan.

„Sectorský," opakoval opovržlivě Chuzijev. „Co to toho břídila napadlo, že vykládá o mé výzkumné práci."

„O vaší výzkumné práci nic nevíme," řekl Rhodan. „Právě proto pochybuji o Sectorského slovech."

Chuzijev s povzdechem klesl do křesla a kupodivu klidně řekl: „Už třicet let trávím skoro všechen čas v ponorce. Na dně Pacifiku jsem objevil věci, které bys-

te pravděpodobně považoval za nemožné. Vím o Lemurech všechno. Vím, jak vypadala jejich města, vím, jak se oblekali, jakými dopravními prostředky jezdili."

„Potom by pro vás mohlo být zajímavé zaletět s námi na planetu, kde byla před padesáti tisíci lety kolonie Lemurů," řekl Rhodan.

„Ano, to by bylo zajímavé," zamumlal profesor a náhle opět zvýšil hlas. „Ale v žádné uniformě tam nepoletím."

„Na palubě vesmírné lodi musíme dbát na hygienu," prohlásil Rhodan. „Jakmile se dáte do pořádku, informuji vás o našich záměrech."

„Protestuji," znovu se rozzuřil Chuzijev. „K čertu se zdravotníky, lezou mi krkem."

Vědec tak ječel a zuřil, že Rhodan začal pochybovat o tom, že s ním bude možné spolupracovat. Chrlil své urážky na všechny přítomné, dokud ho dva zdravotníci doslova neodvlekli. Slyšeli jeho řev ještě z chodby. Řval ve sprše, když ho chtěli položit do vany, vytrhl se jim a nahý vyrazil do chodby, kde ho skupina techniků považovala za šílence a uspala narkotizační zbraní. Teprve potom se ho zdravotníkům podařilo vykoupat a oholit.

Když se Chuzijev probрал v posteli ve své kabině, první, co zjistil, bylo, že smrdí, podle jeho názoru, mýdlem. Potom si sáhl na bradu a s odporem konstatoval, že je oholený. K dovršení všeho spatřil, že je oblečený do uniformy. S řevem vyrazil do chodby, ale když nikoho neviděl, stáhl se zpět.

„Já jim ukážu," řekl zarputile. „Budou litovat, že mě vůbec poznali."

Každé své slovo doprovázel úderem pěsti do stolu.

„Předal jsem profesorovi vyhodnocení počítače USO," řekl Atlan. Arkonidan společně s Ertrusanem Melbarem Kasomem dorazil na OLD MANA před dvěma hodinami. Nezávisle na Rhodanově zkoumání postoupil Atlan veškerá data z pyramidy na OLD MANOVÍ k vyhodnocení do hlavního stanu USO na Quintě.

„Antropolog se na nás stále ještě zlobí," řekl s úsměvem Rhodan. „Nemůže nám odpustit, že jsme z něj udělali slušně vypadajícího člověka. Přesto jsem si jistý, že se zúčastní naší výpravy. Je zřejmé, že ho naše materiály zajímají, ačkoliv se to snaží nedat najevo."

Rhodan si vybavil nejdůležitější fakta. Souřadnice jedné planety z východního sektoru galaxie dostal od pyramidy v OLD MANU. Kromě toho se dověděli, že po 92 let trvající krvavé válce Halut'ané podlehli Lemurům.

Rhodana nejvíce tížilo to, že všech 31 mužů, kteří iniciovali stavbu OLD MANA, se soustředilo výlučně na něho. Byla podniknuta veškerá bezpečnostní opatření, aby se zabránilo převzetí kontroly nad strašlivou zbraní OLD MÁNEM komukoliv jinému než Rhodanovi.

Dávno mrtvý nadporučík Rog Fanther přes pyramidu naléhavě varoval před tím, aby s kosmickou lodí přistávali na zmíněné planetě. Vyhodnocení zpráv bylo jednoznačné: Lemuři se postarali o to, aby planeta vybuchla, jakmile by na ní přistála kosmická loď. Bylo by však možné na ní přistát v lehkém záchranném člunu s jedním robotem.

„Když tě vidím tak zahloubaného, napadá mě, že Chuzijev z tebe udělal melancholika," poznamenal Atlan.

Nacházeli se na palubě nové vlajkové lodi CREST V, která stála připravená ke startu v jednom z hangárů OLD MANA. Kromě obvyklé posádky lodi bylo na palubě ještě na sto vysoce specializovaných vědců, o nichž se Rhodan domníval, že by byli při výpravě potřební. Výpravy se účastnili i Waringer a Bysiphere.

Rhodan se podíval na podklady, které Atlan rozložil na stole, a řekl: „NATHAN došel k podobným výsledkům. Můžeme tedy konstatovat, že celý program pomoci nadporučíka Fanthera je stržěn mně na míru.”

„Žádný Rhodan - žádná pomoc,” řekl trochu ironicky Atlan.

„Na to zrovna pyšný nejsem,” odpověděl zlostně Rhodan. „Pokud se mi něco stane, zůstanou důležité otázky nezodpovězeny. A to už nemluvím o tom, že tu zbraň, kterou potřebujeme, nedostaneme, jestli nás Dvojkondiční nebudou chtít vyhladit.”

Atlan si založil paže na prsou. „Jak tě znám, tak ti nebude vadit, že máš přistát sám na neznámé planetě,” řekl.

„Opravdu ne. Víš přeci, že jsem vždycky připravený nést odpovědnost za lidstvo.”

„A vědí to i muži z GOOD HOPE,” řekl Atlan. „Musíme se smířit se skutečností. Nikdo nám ostatně nezakazuje, abychom s CRESTEM V kroužili kolem té tajemné planety. Můžeš tedy stále udržovat spojení s vědci na palubě.”

„Protože jde nepochybně o základnu Lemurů, doufám, že se Chuzijev výpravy zúčastní,” řekl Rhodan.

„Jinak musíme povolat zpět Spectorského, nemá však takové předpoklady jako Chuzijev.”

Rozmluvu přerušil paladinův vstup.

„Myslel jsem, že Defin a jeho lidé zůstanou na palubě,” řekl Atlan.

Perry se usmál. „Pyramida mi povolila jednoho robota,” připomněl.

„A ty jsi okamžitě pomyslel na paladina.”

„Nenabízelo se to snad?” Rhodan vstal a dal znamení robotovi.

„Dobrý den, pane!” zaburácel Definův hlas ze zesilovače. „Přicházím od profesora Chuzijeva.

Okamžitě jsme se s ním spřátelili.”

„Jak jste to dokázal?” zvolal překvapený Rhodan.

Defin se rozchechtal. „Umím nadávat ještě lépe než on,” vysvětlil.

2.

Planeta se jmenovala Satyat a byla vzdálená 47 519 světelných let od Terry. Nejdříve to Rhodana překvapilo, protože zásobovací loď DINO III nebyla dál než dvě stě padesát světelných let od slunce E-CK-121 2888-31. Bylo však vyloučeno, že by údaje OLD MANA byly špatné. Pak jednoho vědce napadlo, že se člun GOOD HOPE náhodou setkal s halutským svazem a letěl s ním. NATHAN, obrovský biopozitronický mozek na Luně, vyhodnotil tuto domněnku jako vysoce pravděpodobnou. Člun měl štěstí. Musel nouzově přistát ve vzdálenosti tří tisíc světelných let od DINAIII a NATHAN došel k závěru, že tou planetou byl Satyat.

CREST V dorazila k soustavě Satys 2. prosince 2436. Šlo o malé modré slunce a dvě planety. Planeta bližší slunci byla rozžhavená, takže pouze druhá planeta mohla být Satyatem.

Už první měření potvrdila předpoklady mužů z CRESTU V. Gravitace byla

7,2 g.

Rašící vousy na Chuzijevově tváři dokazovaly, že antropolog není ochoten podřídit se všeobecné disciplíně na CRESTU V. I jeho uniforma už byla pomačkaná a špinavá.

„Lemuři mysleli prakticky,” řekl a narovnal se v křesle. „Proto je sotva myslitelné, že by si zřídili základnu na planetě s tak vysokou gravitací.”

Tím bylo téma Satyat pro něj vyřízeno a zřejmě se chystal k odchodu z můstku.

„Zůstaňte, profesore,” řekl Rhodan. „Nechci zpochybňovat vaše znalosti o Lemurech. Nebylo by však možné, že Lemuři byli něčím přinuceni zřít základnu právě na Satyatu?”

Chuzijev se zadíval na obrazovku se svým obvyklým zarputilým výrazem.

„Prohlédněte si Satyat důkladně. Jste opravdu přesvědčený, že tento svět pro nás není vůbec zajímavý?” naléhal Rhodan.

Chuzijev si snažil vybavit vše, co o planetě věděli. Navzdory velké gravitaci měl Satyat průměr jen necelých 17 tisíc kilometrů. Kolem své osy se otáčel za deset a půl hodiny, tudíž den tu trval jen o málo víc než pět hodin. Měl neobyčejně hutnou kyslíkovou atmosféru. Na obrazovce bylo vidět dlouhé, z větší části nízké pohoří. Čtyři moře byla nápadně klidná. Nejvyšší rostliny tu dosahovaly

sotva třiceti centimetrů. Další údaje mohly přinést až sondy, vyslané do atmosféry planety.

„Nevím, proč chcete podstupovat to riziko a přistát na té planetě," řekl Chuzijev. „Nic neukazuje na to, že by tu někdy byly nějaké stavby, nebo jiné stopy přítomnosti Lemurů."

„Gucky i já stále vnímáme mentální impulsy inteligentních bytostí," připomněl John Marshall.

Chuzijev se na něj zle podíval. „Impulsy vnímáte, ale nejste schopni určit, jaké bytosti je vysílají."

„Sondy nám pomohou z místa," řekl Atlan.

Chuzijev jen zamával rukama. „Když s Rhodanem přistane ještě někdo další, planeta prý vybuchne. A co dokáže jediný člověk na planetě? A ještě k tomu na téhle? Vždyť se tam pomalu nebude schopen hnout. Aby překonal gravitaci, musel by si s sebou vzít obrovský anti-gravitační projektor, a ten spotřebuje tolik energie, že jí nezbude dost ani pro individuální ochranný štít."

„Lemuři mysleli i na to, proč by mi jinak povolili vzít si s sebou robota?" namítl Rhodan.

„O můj život nejde," odsekl Chuzijev a otočil se.

Vtom sonda začala vysílat první záběry krajiny na Satyatu. Byly na nich vidět rozlehlé lesy třiceticentimetrových stromů, pobřeží bylo pokryté hustým kobercem lišejníků. Následoval záběr osmino-hé bytosti. Na snímku bylo měřítko, které dovozovalo určit, že bytost je dva metry dlouhá a skoro půldruhého metru široká. Nebyla však vyšší než třicet centimetrů a byla chráněna koruněm. Na jiném záběru byla vidět hlava osminohého tvora. Tvor měl dvě pohyblivá cha-padla, zakončená šesti prsty s drápy.

„Nepochybně jsou tyto bytosti inteligentní," řekl Rhodan.

„Z těch záběrů je vidět, že se domorodci navzdory gravitaci pohybují neobvykle rychle a obratně," poznamenal Kasom.

„Přítomnost těchto platýsovitých domorodců nedokazuje vůbec nic," rozčiloval se Chuzijev. „Ve spisech, které jsem objevil na dně Pacifiku, o takových bytostech není ani zmínka."

„Rozhodně tento svět navštívím," oznámil Rhodan.

„Mohli bychom planetu napřed otestovat a nechat na ní přistát korvetu bez posádky," navrhl Waringer.

„Ne," zamítl tento návrh Rhodan. „Planeta by mohla být zničena a my bychom se nic nedověděli."

Specialisté CRESTU V vybavili Rhodanův bojový oblek ještě dodatečnou energetickou tornistrou. Měla pětinasobnou kapacitu normálního projektoru a byla také podstatně větší. Bylo to nezbytné, aby mohl při svém pobytu na Satyatu překonávat gravitaci. I tak nezbývala energie na ochranný štít ani na létání.

Ačkoliv Rhodan v neforemném obleku působil mohutně, vedle paladina vypadal malý.

Atlan a Chuzijev doprovodili Velkého administrátora až do hangáru, Rhodan chtěl odletět na spáče jetu.

„Budu s vámi ve stálém rádiovém spojení, abych vám mohl okamžitě oznámit, kdybych objevil lemurskou základnu," řekl Chuzijevovi.

„V pořádku," zabručel Chuzijev.

Rhodan zvedl ruku. Očekával, že Atlan bude chtít ještě něco říct na rozloučenou, ale Arkonidan mlčel. Z příteleho výrazu však Perry vyčetl, že Atlan hodnotí jeho vyhlídky na úspěch skepticky. Rozloučili se mlčky.

3.

Skrz kopuli malé lodi Rhodan viděl část planety. Připomínala mu obrovskou mýdlovou bublinu. Za chvíli zaplnil už Satyat celé zorné pole. Rhodan věděl, že z CRESTU V napjatě pozorují jeho let. Pyramida v OLD MANOVÍ varovala, že na planetě je zařízení, které ji vyhodí do povětří v případě, že na povrch vstoupí jiný člověk než Perry Rhodan. Rhodan doufal, že to zařízení bude akceptovat paladina jako robota.

Přístroje ukázaly, že už se začala projevovat obrovská přitažlivost Satyatu. Motory pracovaly na větší výkon. Autopilot byl zapnutý, ale Rhodan byl stále připravený převzít řízení. Robot byl přichycen na vnějším plášti lodi a chráněn ochrannou clonou kvůli siganské posádce, kterou izolovala od kosmických vlivů.

Rhodan zapnul vysílačku. „Je u vás venku všechno v pořádku, majore?"

„Ano, pane," odpověděl Harl Defin.

„Slyším tam nějaký hluk, majore, doufám, že jste nepropašovali dovnitř pár lahvíček."

„Pane!" zvolal uraženě Defin. „Jsme si plně vědomi závažnosti našeho úkolu. Pravda, poručík specialista Hulos si občas přihne, ale nikdy ve službě."

„Ty zvuky, co slyším, mě nutí o tom pochybovat," namítl Rhodan.

„Ach to," Defin se hlasitě zasmál. „Nadporučík specialista Týn má zánět průdušek a musí každých deset minut kloktat."

„Neobsahuje jeho lék alkohol?"

„Nemáme na palubě ani kapku alkoholu, pane," rázně odmítl toto nařčení Defin.

Rhodan se usmál a přerušil spojení.

Siganci žili ve vlastním světě a pro lidi bylo někdy těžké si představit, co se v nitru čtyřmetrového robota vlastně děje. Soudě podle objednávek, zařídili si své obytné místnosti skutečně přepychově. O to nepohodlnější to měli v době nasazení, zvláště Harl Defin, který musel sedět úplně nehybně v křesle s těžkou SERT-přilbou na hlavě. Ostatní to neměli o mnoho lepší.

Diskovitý spáče jet se blížil k horní vrstvě atmosféry a Rhodan se soustředil na údaje přístrojů. Chtěl přistát v oblasti, kde se vyskytovaly ty osminohé bytosti. Protože na jiné bytostech zatím nenarazili, chtěl Rhodan navázat kontakt s osminohými. Tušil, že to bude nesnadné už vzhledem k odlišným životním podmínkám a tudíž i návykům.

Rhodan byl přesto optimistický, protože nevěřil, že by posádka DINA III nebo Lemuři udělali chybu. Domorodci ze Satyatu určitě nějak zapadali do plánů budovatelů OLD MANA.

Rhodan načasoval své přistání na odpoledne, které na Satyatu trvalo jen dvě hodiny. Považoval za dobré navázat první kontakt ještě za denního světla. Také přistání bylo snazší.

Pozemšťan se podíval na obrazovku. Přímo pod ním bylo nízké pohoří na jedné straně dosahující až k moři. Pás pobřeží byl neobydlený, neskýtal žádné úkryty, ale hlouběji ve vnitrozemí si Perry všiml děr v zemi - nejspíš jeskyní původních obyvatel. Pohoří se stáčelo v podobě srpu a mezi horami byly lesy a téměř pravoúhlé jezero. Na druhé straně úrodné kotliny se rozprostírala kamenitá plošina.

Místo vyhlédnuté pro přistání bylo vzdálené několik kilometrů od obydlených jeskyní. Rhodan rozhodně nechtěl způsobit domorodcům škody.

„Majore, po přistání zůstaňte na svém místě, ať je nevydésíte," rozkázal rádiem. „Zasáhnete pouze v případě akutního nebezpečí."

„Rozumím, pane," odpověděl ochotně Defin.

Rhodan si kladl otázku, proč dosud neobjevili ani nejmenší stopu po lemur-ské základně. Třeba byla pod povrchem a objevit ji bude vyžadovat mnohem důkladnějších měření. Pak se ale musel zaměřit na řízení, síla přitažlivosti planety byla taková, že bylo třeba nasadit antigravitační projektory, ale využít i motorů, aby hladce přistál. Così v lodi zaskřípalo, ale nic víc se nestalo. Rhodan si oddechl. Byli na Satyatu.

Rozhlédl se. Třiceticentimetrové stromy mu připomínaly jedlové šišky, země byla pokrytá červenými lišejníky. Nějaké zvíře, připomínající hvězdici, se plazilo pomalu k lesu a spáče jetu nevěnovalo nejmenší pozornost. Na druhé straně byl pohled stejně bezútěšný. Rhodan se spojil s CRESTEM V.

„Přistání proběhlo hladce," ohlásil. „Venku je naprostý klid. Opouštím loď."

„Buď opatrný, Perry!" nabádal ho Atlan. Rhodan neodpověděl a zvedl se. Energetická tornistra pracovala neustále naplno a snižovala vliv gravitace na hodnotu 1,2 g. Přesto cítil, že jeho kroky jsou nejisté. Bojový oblek a těžká torna na zádech ho svazovaly.

Navzdory Allanovým radám nechal Rhodan všechny zbraně v lodi. Při setkání domorodců s návštěvami z vesmíru vyvolávaly zbraně přinejmenším nedůvěru. Rhodan poodešel několik metrů od lodi, aby případným pozorovatelům poskytl možnost si ho ze všech stran prohlédnout.

„Dostaneme návštěvu!" zvolal vtom

Defin, který na paladinových monitorech viděl mnohem dál než Rhodan.

„Odkud přicházejí?" chtěl vědět Rhodan.

„Jde o čtrnáct domorodců," oznamoval Defin. „Pohybují se podél okraje lesa nalevo od vás. Co chvíli se zastaví a rozhlížejí se. Druhá skupina se blíží od moře."

„Kdy d'orazí k nám?"

„Těžko říct," odpověděl Defin. „Pohybují se různou rychlostí a zastavují se."

Rhodan dosud nikoho neviděl, ale musel si přiznat, že očekává setkání s jistou nervozitou, ačkoliv vstupoval do kontaktu s neznámými inteligencemi už mnohokrát. Patrně k tomu přispívalo to, že se kromě nového kontaktu museli pokusit o velký objev.

„Mají domorodci u sebe nějaké zbraně?" zeptal se Defina.

„Bůh ví," odpověděl major. „Vypadá to, že nemají žádnou výstroj, ale co mají pod svým širokým krunýřem, to opravdu nevím."

Teprve po čtyřech minutách Rhodan uviděl první „platýse". Jejich těla se zvedala nad lesem. Ačkoliv

Rhodan věděl, že se pohybují rychle, při pohledu zblízka ho jejich rychlost překvapila. Mířili přímo ke spáče jetu.

„Neudělejte žádnou hloupost, majore," varoval Defina Rhodan. „Já rozhodnu, jestli máte zasáhnout." Deset metrů od Rhodana domorodci zůstali stát. Ačkoliv vnější mikrofon nic nezaznamenával, byl si Rhodan zcela jistý, že se radí.

„Domlouvají se takřka ultrazvukem," hlásil Defin. „Jediný zvuk, který jsme rozeznali, zní urth."

„Aspoň máme jméno pro naše nové přátele, budeme jim říkat Urthové," řekl

Rhodan. Čtrnáct domorodců se opět dalo do pohybu, teď se však rozdělili a začali Rhodana obkličovat. Rhodan je pozorně sledoval, ale starosti mu to nedělalo. Věděl, že paladin mu pomůže, pokud by ho ohrozili.

Když byl kruh kolem něho uzavřen, rozhodl se Rhodan, zeje čas převzít iniciativu. Postoupil o krok kupředu a zvedl ruku.

Ten pohyb musel bytostem žijícím v prostředí s takovou gravitací působit šok. Okamžitě stáhly hlavy pod krunýře.

„Vypadá to, že jsem je vyděsil," poznamenal Rhodan.

„Sonda vás zabírá velmi dobře," ozval se Chuzijev. „Klekněte si. Vaše velikost a vaše pohyby nahánějí Urthům strach. Chvilí se vůbec nehýbejte. Snad ještě lepší by bylo, kdybyste si lehl na zem."

„Bojový oblek..." začal Rhodan.

„Ano, já vím, je to mizerná konstrukce," rychle ho přerušil Chuzijev.

„Můžu tomu chlapovi sebrat mikrofon, pokud ti jde na nervy," řekl Atlan.

„To nebude nutné," odpověděl se smíchem Rhodan a dřepl si. „Třeba mají jeho rady něco do sebe."

Urthové se rychle vzpamatovali ze šoku. Jejich vůdce zamířil k Rhodanovi a paží dělal nevysvětlitelná znamení. Rhodan se na něj nechápavě díval. Urth se zastavil a opakoval své posunky. Potom se dal opět do pohybu.

„Pozor, pane!" vykřikl major Defin.

„Chce mi jen něco říct," uklidňoval ho Rhodan.

„Nejspíš s vámi chce bojovat," usoudil Chuzijev.

Rhodan byl překvapený. *Jak na to ten antropolog přišel? Je to přece k smíchu. Jsme příliš rozdílní na to, abychom mohli vybojovat nějaký zápas.*

„Je to jejich náčelník," rozváděl svou myšlenku Chuzijev, „a cítí se ohrožený, když jste před jeho doprovodem udělal pohyby, které on nedokáže. Aby si upevnil postavení, musí vás porazit."

„To je nesmysl," řekl Rhodan, ale stáhl se trochu zpátky. „Přece vidí, že mám mírumilovné úmysly."

„To je mu momentálně jedno," rozhodně prohlásil Chuzijev.

Rhodana napadlo, zda ho Chuzijev záměrně neuvádí v omyl, aby zápas vyprovokoval. Ten mužík ale žil jen vědou a touha po pomstě pro něj byla příliš nízký pud.

Urth sledoval Rhodana. Co chvíli Rhodan postřehl nějaký cvrkot. Zatím dorazila i druhá skupina domorodců a také se rozestavila v kruhu jako kolem arény.

„Stačí slovo a vyřídím je, pane," nabídl se Defin.

„Ne," řekl Rhodan. Rozhodl se ale, že už nebude ustupovat, třeba Urth chce jen vyzkoušet jeho odvahu.

Nebezpečný tvor se však k němu blížil dokonce ještě rychleji a nespouštěl z něho oči. Rhodanovo očekávání, že se zastaví, se nenaplnilo. Musel uskočit, když na něj Urth zaútočil drápy.

„Beze zbraní si s tím vlezlým chlapíkem neporadím, majore," řekl Rhodan. „Oblek mi brání v pohybu. Asi bude dobré, když mu udělíte lekci."

„Bude mi potěšením, pane," řekl major a nechal paladina sklouznout s trupu disku.

Veškerá pozornost Urthů se okamžitě přenesla na obrovského robota. Rhodan byl zvědavý, co se bude dít teď.

„Opatrně se přibližujte," zavolal na Defina. „Byl bych velmi nerad, abychom si tyto tvory navždy znepřátelili."

Defin vedl paladina přímo k útočící-

17

mu Urthovi. Hlava pod krunýřem se začala rychle pohybovat sem a tam a cha-padla s drápy teď hrozila novému nepříteli.

„Odvaha domorodců je bezpříkladná," ozval se Chuzijevův hlas. „Bytost paladinovy velikosti si asi ani nedovedl představit, ale neustoupí, ačkoliv ten obr míří přímo k němu."

Rhodana překvapilo, kolik vcítění projevuje antropolog vůči cizí rase.

Paladin teď stál těsně před Urthem. Chapadla opancéřované bytosti se pokusila obejmout paladinovy nohy. Paladin, řízený Definem prostřednictvím SERT-přilby, se ale naklonil, sevřel tvora svými kovovými pažemi a zvedl ho do výše.

Rhodan zachytil pronikavý křik.

„Položte ho!“ zakřičel také Chuzijev.

Urth byl již opět na zemi ale pohyboval se jako omámený.

„Proklatě, jak jste to mohl připustit?“ křičel antropolog a začal chrlit nadávky. Byly však slyšet stále slaběji, protože mu někdo zřejmě vytrhl mikrofon.

„Doufám, že to byla pro něj dostatečná lekce, pane,“ ohlásil se major Defin.

„Obávám se, že Urth je v šoku. Pro bytost, která je po celý život nucena gravitací tisknout se k zemi, musí být hrozné octnout se náhle ve vzduchu. Stáhněte se raději zpět ke spáče jetu.“

Velitel Siganců cosi zabručel, ale uposlechl. Urthové se splašeně rozběhli do stran, pouze Urth, kterého paladin podržel půl metru nad zemí, se choulil tam, kam ho postavili.

„Pustíme Chuzijeva opět k mikrofonu, slíbil, že se bude chovat rozumně,“ oznámil Atlan.

„Nikdo mi nezabrání vyjadřovat mé názory,“ rozčiloval se Chuzijev.

„V pořádku,“ chlácholil ho Rhodan. „Tady je vše v pořádku.“

„Co teď máte v plánu?“ zeptal se antropolog.

„Rád bych vylákal některého Urtha do spáče jetu a dopravil ho na palubu CRESTU V,“ odpověděl po krátkém přemýšlení Rhodan. Chuzijev se jen burácivě zasmál.

Problém byl v tom, že do spáče jetu nebyl uložen translátor, bez něž domluva s domorodci nebyla možná. Z nějakého důvodu si všichni mysleli, že inteligentní obyvatelé Satyatu musí mluvit tefrodou nebo interkosmem. Přesto si Rhodan opět dřepl a centimetr po centimetru se začal blížit k Urthovi, který stále zůstával na místě. Už i ostatní Urthové se zklidnili a z poněkud větší dálky teď pozorovali, co jejich vůdce udělá.

Rhodan doufal, že Urth je v podstatě mírumilovný a chtěl svést zápas jen vzhledem k tradičním zvyklostem. Proto otevřel kapsu a z ní vytáhl několik připravených dárků, které rozložil před Urthem. Dárky připravoval speciální tým antropologů a psychologů a v odborných kruzích se jim říkalo

„psycho-hračky“, protože praktický účel většinou neměly.

Urth zíral na různobarevné koule a kotouče.

„Myslím, že se mu líbí,“ poznamenal Rhodan.

„Nemohu to posoudit, sonda teď ukazuje špatně. Je na palubě aspoň něco, co by pořádně fungovalo?“ hudoval Chuzijev.

„Přesuneme do toho prostoru další sondu,“ slíbil Atlan.

„Nic se neděje, Urth pozoruje dárky a jsem si jistý, že šije vezme,“ řekl Rhodan. Ještě nestačil domluvit a Urth si skutečně jeden kotouč přitáhl k sobě a olízl ho.

„Myslí si, že mu nabízíme nějaké pohoštění,“ konstatoval Defin.

Rhodan vzal jednu z koulí a hodil ji směrem ke spáče jetu. Potom se sám pohnul směrem k disku a udělal gesto, kterým Urtha vyzýval k následování. Jestliže byl tak inteligentní, jak Rhodan předpokládal, musel tu pantomimu pochopit.

Bude však mít dost odvahy ho následovat. Nebude mu to připadat jako léčka?

„Jak postupujete?“ zeptal se netrpělivě Chuzijev.

„Zatím nijak. Můj přítel se zatím zajímá jen o dárky.“

„Vy a vaše triky!“ řekl ne právě přátelsky Chuzijev. „Člověk by si myslel, že jste prvně v životě v kontaktu s mimozemskou bytostí.“

Vědcovy výpady Rhodan jednoduše ignoroval. Vtom vzal Urth jednu kouli a šoupl ji směrem ke svým průvodcům. Smysl byl jasný, Rhodan ho měl následovat.

Rhodan věděl, že takhle se daleko nedostanou. Následovat domorodce bez translátoru nemělo smysl. Nechtělo se mu však ani vracet pro přístroj do CRE-STU V bez Urtha. V době jeho nepřítomnosti by Urthové mohli dojít k rozhodnutím, která by nebyla v zájmu Pozemšťanů. Kdyby však měl jednoho Urtha s sebou, ostatní by napjatě čekali na jeho návrat.

„Co se děje? Proč nic neříkáte?“ vyzvídal Chuzijev.

„Hrajeme s Urthem kuličky,“ oznámil Rhodan.

Rhodan kousek doprovodil náčelníka Urthů, ale pak se obrátil a ukázal na space jet. Doufal, že bude pochopen a že v Urthovi zvítězí taktika. Takto bude mít šanci napravit si pošramocenou pověst.

„Přichází stále více domorodců, pane," ohlásil Defin, který se už opět rozhlížel od spáče jetu. „To nám hraje do ruky," usoudil Rhodan. „Před tolika diváky se nebude chtít blamovat. Všichni uvidí, že jejich náčelník byl pozván."

„Nová sonda už je nad vámi," oznámil Atlan, ale Chuzijev se hned začal rozčilovat, že obraz je nejasný a bylo slyšet, že se mezi ním a techniky CRESTU V rozvinula prudká debata o kvalitě přenosu. Rhodan jí nevěnoval pozornost. V této chvíli mu nezáleželo na tom, zda Chuzijev vidí jasně nebo ne.

Urth zřejmě váhal a Rhodan se rozhodl uchýlit se k dalšímu triku. Pokynul jednomu z Urthů, aby ho doprovodil on. Doufal, že to přiměje náčelníka k rozhodnutí. A nemýlil se. Zřejmě z obav, že by ho někdo mohl předejít, dal se náčelník do pohybu směrem ke spáče jetu. Rhodan si dával pozor, aby neudělal žádný pohyb, který by Urthy mohl vyděsit. Problémem zůstávalo, jak dopravit Urtha na palubu spáče jetu. Nebylo ani jasné jak bude Satyat'an reagovat na výrazně nižší gravitaci v lodi. Rhodan doufal, že cestu ke CRESTU V přečká bez úhony. V CRESTU V už jsou k dispozici přetlakové komory kde je možné vytvořit pro něj normální podmínky.

Před schody se zastavil. Bylo pro něj jistě nepředstavitelné, že je možné překonat takový výškový rozdíl. Rhodan sám ho nebyl schopen zvednout a nezbývalo, než přivolat paladina. Otázka zněla, jak bude na robota reagovat Urth.

Hned pochopí, o co jde, pouze v případě, že je velmi chytrý a velmi statečný.

„To si myslíte, že s vámi půjde po schodech?" posmíval se Chuzijev.

„Zřejmě už vidíte docela dobře," odpověděl naprosto klidně Rhodan.

„Nevím, co vlastně obdivuji víc, jestli jeho odvahu, nebo vaši neschopnost vcítit se do jeho situace," řekl kousavě Chuzijev.

Rhodan se jen pousmál. Vědec byl svým způsobem ještě větší oříšek, než Urth.

„Potřebuji vaši pomoc, majore," řekl Rhodan. „Ať mě paladin zvedne a postaví do vstupní komory, Urth by tak mohl poznat, o co jde."

„To, že se k němu přiblížím, ho moc nepotěší," namítl major.

„Přesto to musíme zkusit," řekl Rhodan.

Když se objevil paladin, Urth skutečně o několik metrů ucouvl, ale za chvíli vystrčil hlavu a zvědavě pozoroval, co dělá robot s Rhodanem. Rhodan pozoroval domorodce ze vstupní komory. Urthovi to muselo připadat jako zázrak a bylo možné, že návštěvníky považuje za bohy. Rhodan toho nechtěl využít, od skutečného partnerství s domorodci si sliboval víc.

„Teď mě postavte zpátky na zem," požádal Rhodan. Defin poslechl.

„Urth zemře, když s ním budete zacházet podobným způsobem," prorokoval Chuzijev.

„Když překoná svůj strach z výšek, rád se nechá nosit," namítl Rhodan.

„Ale on svůj strach dosud nepřekonal," rozčiloval se Chuzijev.

„Dejte se do toho, majore," řekl Rhodan. Vědcovy námitky ignoroval. „Ale nezvedejte ho násilím, jen pokud na to přistoupí." Paladin udělal krok k domorodci, což okamžitě vyvolalo rozčilení mezi přihlížejícími Urthy. Asi je napadlo totéž, co Chuzijeva. Rhodan se pokoušel vžít do jejich myšlení. Určitě museli překonávat prastarý strach.

Když se paladin naklonil, Urth zatáhl hlavu pod krunýř.

„Opatrně, majore! Dejte mu čas," varoval Rhodan.

„Možná je to pro něj naopak lepší, když je schovaný a nic nevidí," soudil major.

Paladin Urtha zvedl. Rhodan čekal s pevně sevřenými rty. Kdyby se Urthovi něco stalo, byl by konec s navazováním přátelských vztahů.

Rhodan zaslechl několik pronikavých výkřiků z řad přihlížejících Urthů, ale to už byl chvějící se Urth položen do vstupní komory.

„Ustupte!" rozkázal Rhodan. „Musíme co nejrychleji zpět do CRESTU V."

Paladin opět vyšplhal na trup a Rhodan rychle prošel do centrály a zavřel dveře vstupní komory. Teď neměl čas starat se o Urtha. Každá vteřina byla drahá. Domorodce se musel co nejrychleji dostat do tlakové komory.

„Pozorujte domorodce," rozkázal Chu-zijevovi. „Chci vědět, co se bude dít na Satyatu. Nechtě připravit tlakovou komoru, obávám se, že náš přítel upadne do bezvědomí. Po přistání ho tam musíme okamžitě dopravit."

„Když ho dovezeš živého, my už se postaráme, aby přežil i návštěvu CRESTU V," slíbil Atlan. Tato

formulace Rho-danovi prozradila, jak velké obavy jeho přítel má. Stejně jako Rhodanovi mu bylo jasné, že kontakt s domorodci je klíčem k úspěchu.

4.

Rhodan netrpělivě čekal, až technici umístí translátor v přetlakové komoře, kde byl umístěn Urth. Konečně uviděl na obrazovce záběr z kabiny. Vylekalo ho, že Urth nehybně leží na podlaze. Zatím ho ani nenechal vyšetřit, protože se obával, že delší pobyt v prostředí s pozemskou tíží mu může ještě víc ublížit.

„Zdá se, že je stále v bezvědomí," nejistě poznamenal Waringer.

„Je mrtvý! Bylo šílenství dopravit ho sem," prohlásil Chuzijev.

„Žije," odporoval John Marshall. „Vnímám jeho mentální impulsy."

Rhodan si oddechl. Mohl doufat, že brzy přijde k sobě a bude možné s ním navázat plnohodnotný kontakt.

„Jsem si jistý, že domorodci nám mohou hodně pomoci," řekl Rhodan. „Znají svou planetu a myslím si, že žijí dlouho a uchovávají i paměť o zážitcích minulých generací."

„Tohle je účelový optimismus, mě zajímají jen fakta," řekl Chuzijev.

Rhodan vědce ignoroval.

„Pohnul se!" vykřikl vtom jeden z lékařů, který stál u obrazovky. Urth skutečně vysunul hlavu zpod krunýře a rozhlížel se. *Zařízení* kabiny bylo skromné, a tak Urthovu pozornost velmi rychle upoutala obrazovka, na které viděl skupinu Pozemšťanů. Rhodan byl zvědavý, jak bude reagovat na pohyblivé obraz-ky.

Urth vysunul chapadla a napřáhl je směrem k obrazovce.

„Doufám, že začne komunikovat, zkusíme mu trochu pomoci," řekl Rhodan.

Stoupl si přímo před kameru a usmál se, ačkoliv si uvědomoval, že ho může stěžejí poznat bez bojového obleku. Urth ho pozorně sledoval. Z obrazovky se nedalo zjistit, zda utrpěl nějakou újmu na zdraví, ale zdálo se, že se cítí docela dobře. Rhodan se rozhodl, že ho dopraví zpět v tlakovém pouzdře, které mu ušetří potíže ze změny tlaku.

Náhle Urth začal „mluvit". Nejdříve se z tlumočícího zařízení linuly pouze nesmyslné zvuky. I pozitronické-mu mozku chvíli trvá, než pochopí cizí řeč. Rhodan mu odpověděl výzvou, aby pokračoval, i když si byl vědom, že i Urth zatím slyší jen nepochopitelný blábol.

Urth se zřejmě přizpůsoboval nezvyklé situaci neuvěřitelně rychle. Jakmile se přesvědčil, že mu nic nehrozí, jeho zvědavost převážila nad strachem z neznáma. Třeba si dokonce dokázal udělat přibližně správnou představu o tom, co se udalo. Rhodan byl rozhodnutý mu v tom ze všech sil pomáhat.

Kvalita překladu se rychle zlepšovala. Už v něm byla jednotlivá srozumitelná slova, která dokazovala, že se Urth stále vyptává na různé věci.

„Je zvědavý," řekl spokojeně Waringer.

„Nemůžeme mu všechno vysvětlit," řekl Atlan. „Je však důležité, aby pochopil, odkud přicházíme a co od jeho lidu očekáváme."

Za okamžik se dověděli, že jejich host se jmenuje Riyollon a je zyopblechenorem svého lidu. To slovo nechal přístroj bez překladu. Zároveň jim sdělil, že je rád, že šel s cizinci. Jeho odvaha mu na dlouhou dobu zajistí neotřesitelnou pozici.

Rhodan byl rád, že Urth je zřejmě poměrně nekomplikovanou bytostí, která nic neskrývá. Pro další jednání to byla

nesporná přednost. Rhodan se na oplátku představil sám a představil všechny osoby, které host mohl vidět na obrazovce. Vysvětlil mu také odkud přicházejí, o svých úmyslech však zatím pomlčel. Považoval za lepší na ně nenápadně přivést řeč později a nechat hosta volně vyprávět o svých dějinách.

Bylo možné, že návštěvníci z vesmíru před padesáti tisíci lety domorodce vyděsili, ale i ovlivnili jejich vývoj. To, že objevení se Pozemšťanů jejich vývoj ovlivní, o tom nebylo pochyb. Objevení se kosmických návštěvníků vždy ovlivní inteligentní bytosti planet, které ještě nedospěly do kosmického věku. To ovlivnění však nemusí být vždy příznivé - mnohé národy se s tím nemohly vyrovnat a upadaly.

„Jsem setzých," řekl Riyollon. „Je to pro mě zalzuých tady mluvit."

„Co je s tím zatraceným přístrojem?" zeptal se vztekle Chuzijev. „Vždyť tomu není pořádně rozumět."

„Translátor potřebuje více dat," vysvětloval Waringer

„Pche," řekl pohrdlivě Chuzijev. „Dorozumívám se s hlubokovodními rybami i bez takových zařízení."

„Riyollone, myslíš, že nám tvůj národ pomůže?" zeptal se Rhodan.

„Když mu to řeknu, tak ano," zněla sebevědomá odpověď.

„Dáme vám dary," slíbil Rhodan. „Řekni, co byste si přáli."

„Staym," řekl Riyollon. „Chceme staym."

„Co je staym?" zeptal se Rhodan.

„To, co je na kotoučích," odpověděl.

Rhodan se zamračil. Mluví Urth o kotoučích, které mu přinesl jako dárek? O co mu jde? O barvy?

„Přineste sůl," řekl náhle Chuzijev.

„Proč sůl? Jak jste na tohle přišel?" žasl Rhodan.

„Protože přemýšlím," řekl vědec. „Urth olízl kotouč ze strobalonu, který chutná trochu slaně."

Rhodan byl skeptický, ale sůl nechal přinést. Riyollon byl už netrpělivý. „Dostanu staym?" dožadoval se.

„Hned to bude, jestli je to to, co si myslíme, pak toho dostaneš hodně s sebou," ujišťoval ho Rhodan.

„To zní dobře," řekl spokojeně Urth.

Sůl byla přinesena a robot ji odnesl do přetlakové kabiny. Muži pozorovali, jak Riyollon šikovně otevírá nádobku. Sotva se mu trocha soli octla na jazyku, nadšeně vykřikl. Ve chvíli spolykal celý obsah nádobky.

„Hltavá bestie," poznamenal Chuzijev, ale bylo vidět, že je hrdý, že jeho předpoklad byl správný.

„Rád bych se vrátil ke svému lidu s velkými nádobami staymu," naléhal Riyollon.

„Doufal jsem, že si ještě trochu popovídáme," řekl zklamaně Rhodan.

„Na našem světě se můžeme bavit ještě dlouho," odpověděl netrpělivě host.

„Byla to chyba, že jsme mu dali tu sůl hned," konstatoval Atlan. „Nedokáže teď myslet na nic jiného, než jak předá svému lidu pár pytlů soli. Jeho už tak značná obliba ještě vzroste."

Rhodan s tím musel nerad souhlasit. Riyollon by se už na rozmluvu nesoustředil. „Tak jako tak se tam musím vrátit, mohu se ho tudíž vyptat až tam," řekl Allanovi.

„Ztrácíme čas," poznamenal věcně Atlan. „Navíc se Urth cítí v přetlakové kabině zřejmě lépe než ty na planetě ve svém neforemném obleku."

Zkusili tedy položit Urthovi ještě několik otázek, ale bylo vidět, že odpovídá nesoustředěně. Rhodan pokrčil rameny a začal se připravovat na návrat na Satyat. Přinejmenším získali Urthovo přátelství a s tím se prozatím museli spokojit.

Rhodan svému hostu vysvětlil, že mu na zpáteční cestě bude lépe v přetlakovém pouzdře a on souhlasil. Do spáče jetu bylo naloženo pět metrů soli a paladin odnesl Urtha v přetlakovém válci do hangáru a dal ho do vstupní komory. Rhodan vzal s sebou ještě dva translátory symbolů.

„Slibte Urthům další sůl, když nám pomohou," radil Chuzijev. „Je to jediný způsob, jak si zajistit jejich plné nasazení."

Když se Rhodan opět oblékal do bojového obleku, pocítil náhle nechuť k návratu na Satyat. Neměl žádný rozumný důvod pro takový pocit. Atlan si všiml změny jeho nálady.

„Věřím, že můžeme na Urthy spoléhat," řekl Arkonidan. „Navíc budeš stále ve spojení s námi, takže budeme moci zasáhnout, pokud by se něco zvrtno."

Rhodan se pousmál, protože věděl jak malý prostor mají muži z CRESTU V k zásahu, kdyby skutečně k něčemu došlo. Nesměli na planetě přistát ani s lodí bez posádky. Jeho jediným pomocníkem bude paladin, robot, řízený Siganci.

5.

Spáče jet se náhle propadl a v příštím okamžiku se ozvala ohlušující rána. Rhodan pevně sevřel opěradla křesla a čekal, až se rozkolísaný disk ustálí.

„Havárka, pane!" zakřičel zvenku De-

fin. „Přistávací vzpěry jsou zpřelámané a disk je nakřivo."

Rhodan se unaveně zvedl. Při tak vysoké gravitaci bylo třeba s havárií počítat, přesto si ji Rhodan kladl za vinu. Nezbyvalo než doufat, že nebylo poškozeno nic z toho, co je nutné pro start. Rhodanovy předtuchy se začínaly naplňovat. Ani v minulosti ho nikdy neoklamaly. Teď už věděl jistě, že se stane ještě něco.

Venku se shromáždili Urthové, aby pozdravili svého zypoblechenora. Rhodan pochyboval, že by chápali, že při přistání došlo k havárii. Vysvobodil Riyollona z tlakového pouzdra a nechal ho spustit na zem.

Paladin pak vyndal i pytle se solí a položil je před Urthy na zem.

Riyollon se rozběhl na svých krátkých nožkách vstříc svým přátelům. Rhodan, který si na krk zavěsil

translátor, teď mohl slyšet nadšené výkřiky na uvítanou.

„Přivezl jsem vám mnoho soli," prohlásil Riyollon. Jeho další slova zanikla v radostném křiku. Urthové se natahovali jeden přes druhého k pytlům a trhali je drápy. Mnoho soli se vysypalo na zem. Rhodana si nikdo nevšímal.

Domorodci vypouštěli nějakou tekutinu, rozpouštěli v ní po zemi rozsypanou sůl a chlemtali ji.

„Jsem zvědavý, jak dlouho budou trvat ty solné orgie," řekl Defin.

„Nemůžete to zastavit?" zeptal se Chuzijev, který spolu s ostatními muži na můstku CRESTU V sledoval události v přenosu.

„Co mohu dělat?" zeptal se Rhodan. „Jednou to skončí, a pak se začnu vyptávat."

Rhodan se utvrdil v dobrém mínění o Urthech, když viděl, že zásoba soli byla pečlivě rozdělena tak, aby se dostalo na každého. Ačkoliv přicházeli stále noví Urthové, ke sporům nedocházelo.

„Domorodci jsou jako opilí," sdělil Rhodan svým druhům v lodi, vzdálené 3000 km. To však Riyollonovi nezabránilo, aby po této hostině nepřišel k Rhodanovi a nepoděkoval mu za dar. Zároveň naznačil, že jeho lid by další podobný dar neodmítl.

„Mohli byste dostat ještě více staymu," řekl Rhodan. „Nejdříve si však musíme promluvit. Rád bych také mluvil se stařešinami tvého lidu, Riyollone."

Riyollon byl zklamaný, ale pochopil, že musí Rhodanovi vyhovět, aby dostali další sůl. Vrátil se ke svým a s několika z nich promluvil.

„Nebudou nám lhát, jen aby co nejdříve zase dostali sůl, pane?" zeptal se Defin.

„Uvidíme," řekl Rhodan.

Riyollon jednal se svými lidmi skoro půl hodiny, než se konečně vrátil k Rhodanovi se dvěma průvodci, které představil jako Pseidlora a Loynssnara. Krunýře obou starých Urthů byly rozpraskané a zjizvené a jejich chapadla nepůsobila tak mocným dojmem jako Riyollonova. Na rozdíl od něho však vypadali prohnanch.

Rhodan zdvořile pozdravil oba starce a zeptal se, jak se jim vede.

„Moc dobře ne, potřebujeme víc staymu," oznámil Pseidlora.

„Ano, myslel jsem si to," řekl Rhodan. „Ale nejdříve od vás potřebuji odpovědi na několik otázek." Byl ovšem přesvědčený, že starci nejsou nemocní nebo zesláblí. Prostě to patřilo k jejich postavení stařešinů. Rhodan viděl, že zyopble-chenor se na ně dívá s úctou.

„Zajímají mě dějiny bytostí, které přišly z hvězd a byly mi podobné," řekl Rhodan. Přístroj už překládal rychle a Rhodan doufal, že správně.

„To jsou psydeisidisch dějiny," odpověděl Loynssnar.

Co může znamenat „psydeisidisch"?

„Osm tisíc vylargů odsud leží země Sayn," pokračoval starý Urth. „Do vnitřního kruhu tam nemůže vstoupit žádný Urth ani žádný cizinec."

To Rhodanovi vzalo dech, byl to první odkaz na základnu Lemurů. Rhodan doufal, že translátor bude brzy schopen vypočíst, kolik metrů má vylarg.

„Kdo vybudoval vnitřní kruh?" zeptal se Rhodan, ačkoliv znal odpověď.

„Cizinci, kteří přišli z hvězd," řekl Pseidlora.

„Slyšel jste to, profesore?" zeptal se Rhodan.

„Nejsem hluchý," osekł Chuzijev. „Zeptejte se, jak ti cizinci vypadali."

„Ne, budu postupovat jinak," odpověděl Chuzijevovi a hned se obrátil na Urthy. „Já jsem jeden ze stavitelů vnitřního kruhu a přišel jsem ho zkontrolovat. Moje první otázka měla jen prověřit vaši upřímnost. Bohužel, od mé první návštěvy uplynulo již mnoho času a já jsem postavil stanice na mnoha planetách. Je proto pochopitelné, že už si přesně nepamatuji, kde je země Sayn. Doved'te mě tam."

„Věříme ti a pomůžeme ti," řekl Loynssnar.

„Musím zjistit, zda je hvězdná loď schopna letu," vysvětloval Rhodan. „Kdyby ne, pak musíme přemýšlet, jak vzdálenost osmi tisíc vylargů překonáme jiným způsobem."

Nečekal na odpověď a šel ke spáče jetu. Kdyby stroj nebyl schopen startu, němuže přivolat další, protože neví, jak by zareagovala tajná řídicí stanice. Třeba by vyhodila do povětří celou planetu.

Disk byl nakloněný a schůdky trčely ve vzduchu. V těžkém obleku bylo pro Rhodana nesnadné se na ně dostat, ale paladina, aby mu pomohl, nepřivolał. Věděl, že by to na Urthy neudělalo dobrý dojem, kdyby ukázal svou slabost.

Dostal se k pilotnímu křeslu a podíval se na kontrolky. Zdálo se, že je všechno v pořádku, sotva však spustil motory, pochopil, že tomu tak není. Antigravi-tační projektory pracovaly nepravidelně a také zvuk motorů prozrazoval, že je někde závada.

„Jak to vypadá?" uslyšel Allanův hlas ve sluchátkách.

„Kontrolky ukazují, že by stroj měl být schopen letu," odpověděl Rhodan. „Ale ve skutečnosti s ním nejsem schopen hnout z místa."

„Máme ti poslat další spáče jet?" zeptal se Atlan.

„Víš přeci, co by mohlo následovat," připomněl mu Rhodan.

Na okamžik se rozhostilo ticho a potom se ozval Guckyho hlas: „Nemohl bych se tam teleportovat a odnést tě?"

„Stanice by mohla na tvoje objevení se na planetě zareagovat stejně jako na přistání další lodě," zamítl jeho návrh Rhodan.

„Zjistěte, prosím, jaké součástky jsou poškozené," řekl vedoucí technik Hefrich. „Pošleme vám náhradní díly sondou. Věřím, že proti tomu řídicí stanice nebude nic mít."

„Za normálních podmínek by to jistě bylo řešení," připustil Rhodan. „Ale tady v tom neforemném obleku se sotva mohu hýbat. Opravu bych prováděl několik dní a to nejde."

„Mám dojem, že už máš jiný plán," řekl Atlan.

„Ano," řekl krátce Rhodan, ale nevysvětlil ho, protože věděl, že by okamžitě vyvolal bouři protestů. Raději se opět pokusil zapnout antigravitační projektory a spustit motory. Výsledek však byl stále stejný - nulový.

Rhodan opustil centrálu spáče jetu. Zastavil se ve výstupní komoře a zadíval se na Urthy. Co řeknou tomu, že loď bytosti, kterou považují takřka za všemocnou, nefunguje? Přinejmenším staří Urthové začnou srovnávat...

„Pojďte se mnou, majore," řekl Definovi. „Když budete v mé blízkosti, rozptýlí to pozornost Urthů a nebudou tolik přemýšlet o mých slovech."

Vystoupil z lodi, došel k Riyollonovi a odvěma starým Urthům a prohlásil: „Rozmyslel jsem si to. Je-li nějaká jiná možnost dostat se do země Sayn, nechám loď raději zde."

Loynssnarova hlava se začala kývat sem a tam a Pseidlora se přímo zeptal: „Proč?"

„Riyollon špatně snášel cestu mou lodí," vysvětlil Rhodan. „Mám tu s sebou jen jedno tlakové pouzdro, a já bych byl rád, abyste se mnou byli všichni."

Toto vysvětlení Urthy uspokojilo, zvláště po tom, co Riyollon potvrdil, jak mu bylo zle. Rhodan měl dojem, že s Riyollonem navázali vskutku přátelské vztahy. Nevěděl proč, ale zřejmě k sobě cítili vzájemné sympatie. Byl rád.

„Riyollon rozhodne, kdo tě má doprovázet," řekl Pseidlora. „Je zyopbleche-nor."

„Byl bych rád, aby to byli Pseidlora a Loynssnar," řekl Rhodan Riyollonovi. „Vědí o stavitelích vnitřního kruhu více než ostatní."

Riyollon ho ujistil, že se pokusí je přesvědčit, ale že staří a zkušenější Urthové odmítnou podstoupit tak namáhavou cestu. Vzápětí se ukázalo, že měl pravdu.

„Já tě ale každopádně doprovodím," ujistil ho Riyollon.

„Kolik dní budeme potřebovat na cestu?" zeptal se Rhodan a napjatě čekal na odpověď.

„Čtyři dny," řekl Riyollon a samozřejmě myslel jejich krátké dny.

Rhodan chvíli přemýšlel. Doufal, že mu energetické zdroje vydrží. A kdyby ne... rozhodl se, že o tom bude přemýšlet, až to bude aktuální.

6.

Ploché pravoúhlé saně byly asi osm metrů dlouhé, dva metry široké a sotva deset centimetrů vysoké. Tento podivuhodný povoz byl vyrobený velice zručně. Tažné lano bylo upletené z trávy.

„Co tomu říkáte, pane?" zeptal se major Defin.

„Vypadá to stabilně," odpověděl Rhodan. „Jsem ale zvědavý, jak rychle se ty saně budou pohybovat."

„Urthové se neobejdou bez jídla a sůl mají na saních také, určitě je tedy vezmou s sebou," soudil Sigane.

„Nezapomínejte, že pro ně je to skoro cesta kolem světa, obrovské dobrodružství," připomněl Chuzijev z paluby CRES--TUV.

Rhodan neodpověděl, jeho pozornost byla upřena na kus zeleně zářícího materiálu asi o velikosti lidské pěsti, který byl položený mezi hromádkami soli. Podivný předmět byl ovázaný provazem a připevněný k saním. Rhodan přistoupil k Riyollonovi a zeptal se: „Co je to?"

Riyollon se bez zájmu podíval na předmět, na který Rhodan ukazoval, a řekl: „Eclisse."

To Rhodanovi nic neříkalo. Sehnul se a předmět uchopil. Byl tak těžký, že jím sotva pohnul.

„Majore!" zavolal na Defina. „Pojďte sem a prozkoumejte předmět, kterému Riyollon říká eclisse."

Musí to být vyzařující minerál o neuvěřitelné specifické váze."

Paladin přistoupil, zvedl minerál a Defin provedl několik rychlých testů.

„Vy se zajímáte o eclisse?" podivil se Riyollon. „Všude kolem jsou ho spousty. Používáme ho jako kotvy, když vyplouváme na moře."

„Rozumím," řekl Rhodan, ačkoliv se nedovedl představit Urthy na saních, jak přeplovávají moře.

„Pane!" zvolal Defin. „Eclisse má podivuhodné vlastnosti. Naše přístroje zjistily, že záření této hmoty produkuje podobné vibrace jako protipólový zářič OLD MANA."

„Cože?"

„Je to jisté, pane, určitě se nemýlím," vykřikoval Defin.

Pyramida na OLD MANOVÍ tedy nelhala, jsou na stopě největšímu tajemství starých Lemurů. Paladin byl vybavený nejdokonalejšími přístroji a Defin byl natolik odpovědný, že by nikdy neoznámil tak závažnou věc, kdyby si nebyl naprosto jistý. Rhodan se okamžitě spojil s CRESTEM V.

Odpověděl mu jeho zeť, Ábel Waringer. „Slyším, že... ehm...jsi tam dole udělal podivuhodný objev." Jako vždy se v přítomnosti cizích ostýchal svému tchánovi tykat.

„Pošlete sem malou sondu, abych vám předal vzorek minerálu k důkladnému rozboru, musíme zcela vyloučit možnost nějaké náhodné shody," nařídil Rhodan.

„Nemyslíš, že ta sonda může ohrozit Satyat?" vmísil se do hovoru Atlan.

„Ne, řídicí stanice na pozorovací sondy nijak nereaguje a snese i malou dopravní sondu," řekl Rhodan. Tou dobou už Urthové dokončili přípravy na cestu. Riyollon, vzrušený jako dítě, to přišel Rhodanovi oznámit. Kromě Riyollona se výpravy chtěli zúčastnit ještě dva mladí a zdatní Urthové, Broynlaar a Jynx.

„Dbejte na to, aby pozorovací sonda byla stále nablízku," připomněl ještě Rhodan mužům na můstku CRESTU V.

„Tuhle podívanou si určitě nenecháme ujít," řekl Chuzijev. Rhodan to přešel.

Vyrazili. Riyollon udával směr, Broynlaar a Jynx táhli saně a Rhodan se nechal nést paladinem, protože ve svém těžkém obleku by nestačil udržovat udané tempo. Byla už skoro tma, ale Riyollon usoudil, že je to nejlepší doba, aby vyrazili. Za pět hodin pozemského času se ostatně mělo opět rozednít.

Rhodan věděl, že nastupuje cestu do nejistoty.

Sanice skřípaly na tvrdém podloží. Satyat neměl žádný měsíc, ale nakupení hvězd ve středu galaxie dávalo skoro tolik světla jako jasná měsíční obloha na Zemi. Pohybovali se podél horského hřebene. Vedení zatím převzal Broynlaar, kdežto Riyollon se chopil druhého lana. Toto střídání vysvětlil tím, že Broynlaar je lovec, který se tu lépe vyzná. Rhodan by rád věděl, co se tu dá ulovit, ale neptal se, aby neprozradil, že tu nikdy nebyl. Paladinovi nedělalo potíže Rhoda-

na nést a mohl by se pohybovat i mnohem rychleji, ale Rhodan přenechával vedení Urthům. Paladin proto poslušně kráčel vedle saní.

Zatím se Urthové ani na chvíli nezastavili na odpočinek. Rhodan předpokládal, že dělají velkou zacházku, aby se vyhnuli horám, ale považoval za neúčel-né navrhovat jim, aby hledali cestu přes hory.

Někde nad nimi se stále vznášela sonda, ale Rhodan ji na noční obloze neviděl. Snímala teď infrakamerou, takže odborníci z CRESTU V mohli stále sledovat postup výpravy. Brzy tedy budou vědět, zda Urthové jdou k cíli přímo, nebo skutečně obcházejí hory.

Broynlaar, který byl daleko vpředu, se náhle objevil před saněmi a Urthové se začali tiše radit. Rhodan trpělivě čekal, až mu sdělí, co se děje. Riyollon přistoupil k saním a rozdělil mezi Urthy část soli. Všichni se posadili. Když to trvalo už deset minut, Rhodanovi došla trpělivost. Nechal se spustit na zem a zeptal se Riyollona: „Proč stojíme?"

Riyollon ukázal chapadlem směrem, odkud přišel Broynlaar a vysvětlil, že před nimi je horká řeka. „Obvykle je touhle dobou vyschlá, ale vzhledem k dlouhotrvajícím deštům, je v korytě stále dost vody," dodal.

„Myslel jsem, že ty saně používáte i jako člun," řekl Rhodan.

„Ale ne v horké řece," odpověděl zamračeně Riyollon.

„A proč ne?" podivil se Rhodan.

„V horké řece je dravý proud a my nesnášíme, když nás voda vynese na vlně nahoru a potom s námi prudce klesne," řekl Riyollon.

Rhodan se spojil s techniky, kteří je z CRESTU V pozorovali. „Najděte se

sondou tu řeku, zjistíte, jak je široká a je-li opravdu tak horká, jak domorodci naznačují," rozkázal. Potom se opět obrátil na Urthy. „Mohli bychom jít k řece, a když zjistíte, že ji nemůžete překročit, mohli bychom jít po břehu, dokud nenarazíme na brod," navrhl.

Urthové neodpověděli, ale začali se radit. Rhodan si byl jistý, že by Riyollon rád přistoupil na jeho návrh, ale oba mladí trvali na tom, že se mají utábořit.

„Jak dlouho tady budeme muset tábořit, nepůjdeme-li k řece?" zeptal se Rhodan, a tím přerušil jejich debatu.

„Dokud se koryto neuvolní," lakonicky odpověděl Jynx.

„Nemůžeme tu přece čekat, až řeka vyschne, pane," řekl major Defin.

„Samozřejmě, že ne," řekl vztekle Rhodan. „Musím domorodce přemluvit, ale zatím počkáme na údaje sondy."

Zanedlouho se ozval Atlan: „Řeka je široká asi dvacet metrů a proud v ní vůbec není dravý. Nedokáží si představit, že by to byla pro saně nepřekonatelná překážka."

„To jsem si myslel," konstatoval Rhodan. „Promluvím znovu s Riyollonem a jeho přáteli."

Když Rhodan začal znovu přesvědčovat Urthy, dověděl se, že se obávají nové povodňové vlny, která je prý pro řeku charakteristická. „Kdybychom tábořili na břehu, mohla by nás smést," vysvětloval Broynlaar.

„Vyslal jsem kupředu svůj duchovní zrak," řekl Rhodan a doufal, že takový popis sondy postačí.

„Bude nás včas varovat, kdyby se blížila povodňová vlna."

Urthové se dožívali vysokého věku a času si příliš necenili, Rhodan však musel dosáhnout svého cíle než mu dojdou energetické zdroje. Musel přesvědčit Urthy k pochodu.

„Když se bojíte, půjdu s mým přítelem sám, ale stavitelé se budou Urthům posmívat po všechny časy," prohlásil, když se Urthové stále nemohli rozhodnout.

„Ani nevíme, jestli jsi opravdu stavitel," zaútočil Broynlaar.

Než stačil Rhodan zareagovat, Riyollon něco zakřičel a vrhl se na Broynlaara. Jejich pancíře o sebe prudce udeřily.

„Nechtě toho," zaječel Jynx. „Kvůli čemu se máme prát?"

„To neměl říkat!" horlil Riyollon. „Stavitel je můj přítel a já jsem zyopbleche-nor. Půjdeme k řece a tam uvidíme, kdo měl pravdu."

Rhodan byl Riyollonovi vděčný za pomoc. Jynx a Riyollon se chopili lan a saně se pohnuly. Broynlaar chvíli trucoval vzadu, ale za chvíli saně mlčky předešel.

„Pozorujte řeku," rozkázal Rhodan technikům CRESTU V. „Když spatříte nějaký náznak povodňové vlny, okamžitě mi dejte vědět."

K řece dorazili hodinu před rozedně-ním. Její vzhled Rhodana překvapil. I začínající plavec by ji snadno přeplaval.

„Bude lepší, když se dáme doleva," řekl Riyollon. „Tak se příliš nevzdálíme od naší pravé cesty."

Rhodan si všiml, že Jynx i Broynlaar se stále ohlížejí, jako by se báli, že je překvapí povodňová vlna. Pohybovali se nyní rychleji, protože břeh byl písčité a saně po něm lépe klouzaly.

Za svítání dorazili k místu, které se Rhodanovi zdálo vhodné k překročení řeky.

„Stát!" zavolal na Riyollona a saně se okamžitě zastavily. Urthové projevovali podivný odpor k vodě a drželi se od ní co nejdál. Proud tu ale nebyl silný a řeka se zdála být mělká.

„Přeneste mě na druhý břeh," řekl Definovi. „To Urthům dodá odvahy."

Paladin ho nadzvedl výš a vkročil do vody. Bylo to snadné, i v nejhlubším místě voda sahala robotovi jen po stehna. Když byli na druhém břehu, Rhodan pokynul Urthům, ale ti nereagovali a mlčky zírali na vodu.

„Musíme zpátky," povzdechl si Rhodan.

Musel Urthy dlouho přemlouvat než konečně souhlasili s tím, že nasednou na saně a paladin je odvede na druhou stranu. Pod tíhou Urthů se saně ponořily hlouběji, ale zůstaly stabilní, cestující si jen trochu namočili nohy. Přeprava dopadla dobře.

Zatím se zcela rozednilo a Rhodan pochopil, že Urthové chtějí pokračovat v cestě mezi „lesem" a výběžky hor. Potřebovali další dvě hodiny, než došli k nezalesněné rovině. Urthové se zastavili.

„Dál nikdo z nás nikdy nešel," informoval Pozemšťana Riyollon. „Ani lovec Broynlaar ne."

Rhodan měl ze svého místa na paladi-nově paži dobrý rozhled. Na obzoru v mlžném oparu rozeznával nějaké kopce, před nimi byla kamenitá pláň porostlá lišejníky. Sem tam viděl úzké průrvy.

„Jak tedy víte, která cesta je ta pravá?" zeptal se Rhodan.

„Staří nám to ukázali," odpověděl Riyollon. „Nemůžeme zemi Sayn minout."

„Jít touto cestou je nebezpečné," řekl Jynx.

„Co je na té pustině nebezpečné?" podivil se Rhodan.

Jynx neodpověděl a ostatní také mlčeli.

„Domluvili jsme se, že mě dovedete do země Sayn, tak proč teď najednou máte strach?" naléhal Rhodan.

„Eclisse," řekl konečně Riyollon. „Je jen úzká cestička tou pustinou, kdo ji opustí, toho paprsky usmrtí."

„Zřejmě je zde koncentrace toho minerálu, pane," usoudil Defin. Rhodan jen mlčky přikývl. Chápal strach Urthů, patrně se již do pustiny vydalo několik lovců a nikdo z nich se nevrátil. Pouze staří, kteří tudy procházeli se staviteli, se vraceli bez úhony. Riyollon byl odkázán jen na svědectví starců.

„Myslím, že mohu navrhnout řešení," nabídl se Retekin skrz paladinův amplion. „Naše přístroje reagují na záření ec-lisse."

„Můžeme toto území překročit, můj duchovní zrak nás povede," prohlásil Rhodan. „Nemusíte mít strach."

Opět to byl Riyollon, kdo přiměl mladé, aby šli dál. Nyní vpředu kráčel paladin s Rhodanem na paži a Retekin ho průběžně informoval o síle záření.

„Záření je tu skutečně velmi silné, pane. Cesta, kudy se dá jít je patrně skutečně velice úzká."

„Nevím, zda je správné, že chceš překročit tuto pustinu," ozval se Atlan z CRESTU V. „Dosud víme jen velmi málo o povaze záření toho tajemného minerálu."

„Co Waringer?" chtěl vědět Rhodan.

„Stále zkoumá vzorek, který jsi nám poslal," odpověděl Arkonidan. „Je to těžký oříšek pro vědce, a to i doslova."

Nyní, když se pohybovali vražednou oblastí, Urthové značně zrychlili. Upevnili na saně třetí lano a táhli ve třech. Byli už hluboko v nebezpečné oblasti,

když dostali zprávu z CRESTU V, že osm set metrů před nimi je široká průrva. Rhodan nechal okamžitě zastavit a sklouzl na zem. Pak pokynul Riyollonovi.

„Proč nejedeme dál?" zeptal se s úzkostí Urth.

„Osm set metrů," Rhodan doufal že tlumočnické zařízení už dokáže převést metry na vylargy, „před námi mi můj duchovní zrak ukázal širokou trhlinu v zemi."

„Tak ji obejdeme," navrhl Riyollon. „Cesta jistě vede kolem."

„Doufejme," řekl Rhodan. „Ale můj duchovní zrak nedohlédl konce trhliny. Obávám se, zeji nemůžeme obejít."

„Nebo musíme nakrátko riskovat plné ozáření a hledat jinou cestu," nadhodil Defin.

Riyollon se vrátil k druhým dvěma Urthům. Zpráva je zřejmě zdrtila a naléhali na zypoblechenora, aby se vrátili. Riyollon však nedbal na jejich protesty a sám se chopil opět lana. Broynlaar vyhrožoval, že se mohou vrátit i bez něho.

„Opravdu?" posmíval se Riyollon. „Kdo vám bude ukazovat cestu? Jen mně ji starci podrobně popsali a ani duchovní zrak stavitele už s vámi nebude. Jestliže se budete vracet sami, budete určitě více ozáření, než když půjdete s námi."

To zabralo a oba Urthové se mlčky chopili lan.

„Kupředu, majore," řekl Rhodan. „A buďte opatrný."

Šli dál úzkou „pěšinou", kde záření bylo méně intenzivní než kolem dokola. Brzy Rhodan uviděl průrvu. Byla aspoň deset metrů široká a tvořila oblouk jehož konce nedohlédl.

„Tohle pro nás nevypadá dobře, pane," řekl major Defin.

„Ano," přisvědčil Rhodan. „Zatím se držte v bezpečném pruhu."

Byli ještě dvacet metrů od průrvy, když se Urthové zastavili. Blíž k okraji trhliny se neodvažovali, ale paladin tam Rho-dana donesl.

„Změřte hloubku, majore," rozkázal Rhodan.

Retekin použil k měření radar a za okamžik hlásil: „Hloubka značně kolísá. Nejmenší naměřená hloubka v naší blízkosti je dvacet metrů."

„Staří o průrvě nic neříkali," zakřičel Riyollon od saní. „Musela vzniknout nedávno."

Kdy vznikla, je celkem jedno, myslel si Rhodan. Důležité je najít způsob, jak ji překročit.

„Zjistili jsme kde průrva končí," hlásil Atlan. „Jihozápadním směrem se táhne ještě třicet kilometrů, severozápadním skoro tři sta kilometrů."

„Třicet kilometrů," opakoval zamyšlené Rhodan. „Při této úrovni záření by to mohlo znamenat smrt." „Waringer právě dokončil vyhodnocování záření," oznámil Atlan. „Na třicetkilometrový pochod můžeš zapomenout. Najisto by znamenal smrtelnou dávku ozáření. Začínáme probírat naše možnosti, jak ti pomoci."

Rhodan neodpověděl. Nechtěl čekat na výsledky porad na CRESTU V a chopil se iniciativy sám. Nejdříve informoval Urthy.

„Musíme se vrátit," řekl Broynlaar, sotva Rhodan domluvil. „Obejít průrvu nemůžeme a překročit také ne, je příliš široká a hluboká."

„A přesto ji překročit můžeme," řekl Rhodan a viděl, že už pouhé pomyšlení na něco takového Urthy vyděsilo.

Rhodan se vrátil k okraji průrvy a hledal

místo, kde by z půdy vyčníval nějaký špičatý kus eclisse.

„Odvažte lana od saní a svažte je dohromady!" zavelel Rhodan a hned se spojil také s CRESTEM V.

„Pošlete dálkově řízenou sondu na okraj průrvy."

„Kdybych se pořádně rozběhl, tak tu průrvu přeskočím, pane," řekl Defin.

„To je možné, ale my potřebujeme dostat na druhou stranu i Urthy, chce-me-li najít jejich svatyni.

Sondy zatím neobjevily nic, co by nějak připomínalo lemurskou základnu," namítl Rhodan.

Rhodan trpělivě čekal, až sonda přistane. Urthové zatím svázali svá lana dohromady. Rhodan pak upevnil konec dlouhého lana na sondu.

„Tak," řekl spokojeně, „teď ať sonda přistane na druhé straně průrvy."

Technici z CRESTU V okamžitě jeho záměr uskutečnili. Sonda přistála na druhé straně. Rhodan šel pak k balvanu tajemného minerálu a přesvědčil se, zda lano dobře drží.

„Pane, snad nechcete na druhou stranu ručkovat?" vykřikl zděšené Defin.

Rhodan neodpověděl, dřep si a oběma rukama se chopil lana. Měl dojem, že bojový oblek váží tunu. Potom přehodil nohy přes okraj strže.

„Pane, strhnete sondu s sebou do propasti," pochmurně věstil Defin.

„Spusťte motory sondy na plný výkon, dokud nebudu na druhé straně," rozkázal Rhodan technikům z CRESTU V.

„Měl bych vás zadržet, dáváte v sázku svůj život, pane," skřehotal Defin.

Rhodan sám si dokázal představit, co by znamenal pád z této výšky v těžkém bojovém obleku. *Lépe na to nemyslet*, blesklo mu hlavou a začal ručkovat. Dolů se raději nedíval.

„Sonda se stále sune k okraji průrvy,"

uslyšel panický výkřik jednoho z techniků. „Nejsme schopni ji zastavit, pane."

Rhodan neodpověděl. Síly ho opouštěly a začínal pochybovat, zda se mu vůbec podaří dosáhnout druhé strany průrvy. Lano se stále více prověšovalo. Na druhé straně sonda vířila, navzdory silné gravitaci, prach. Od okraje průrvy ji dělilo již jen pár centimetrů.

Vtom začal jednat Harl Defin.

Odstoupil třicet metrů od okraje srázu, rozběhl se a skočil. Rhodan spatřil letět nad sebou obrovské paladinovo tělo a raději zavřel oči. Nechtěl vidět, jak se robot zřítí do průrvy. Ránu však neslyšel, a když oči opět otevřel, viděl paladina zvedat se na druhé straně. Sonda byla od něj jen pár metrů.

Obrovi stačily k sondě jen dva kroky a pevně ji sevřel.

„Držím lano, pane," ohlásil vítězoslavně Defin. „Můžete si dát na čas."

Sigancův úspěch Rhodanovi dodal sílu. Zbývajících metry překonal za tři minuty. Paladin mu pomohl dostat se na pevnou půdu.

„Tohle je opravdu primitivní most," zazněl ve sluchátkách Chuzijevův hlas. „Pro Urthy je zcela nepoužitelný."

Rhodan na vědce nedbal. „Musíte zpátky, majore. Dokážete to?" zeptal se De-fina.

„To je maličkost, pane," ujistil ho Defin s ledovým klidem.

Rhodan pochyboval, že major mluví pravdu a byl mu vděčný za to, že je ochotný opět riskovat život.

„Potřebujeme druhé lano, které bychom napjali vedle prvního na šířku sanic," vysvětloval Rhodan.

„Rozumím," řekl Defin. „Domorodci mají náhradní lano, které můžeme použít."

„Máme jiný plán," vstoupil do hovoru Atlan. „Pomocí sond bychom mohli na planetu dopravit další antigravitační projektor, po částech, ovšem. Ty bys ho jen smontoval a upevnil na saně Urthů."

„Kolik hodin na to potřebujete?" zeptal se Rhodan.

Arkonidan zaváhal a Rhodan se nevesele zasmál. Odborníci z CRESTU V opět zapomněli, že

Rhodana tlačí čas -zásoby energie se rychle vyčerpávaly.

„Jak chcete přimět Urthy, aby překročili průrvu, i když se vám podaří natáhnout druhé lano," chtěl vědět Chuzijev.

Rhodan si uvědomoval, že to bude problém, spoléhal však na Riyollona. Doufal, že sám bude mít dost odvahy a že přemluví i ostatní. Přemýšlet o detailech však nemělo smysl, když druhé lano ještě nebylo nataženo.

Rhodan dal Definovi znamení. Defin tentokrát skočil s ještě větším rozběhem a dopadl dál od kraje průrvy. Rhodan viděl, jak paladin jedná s Urthy a ti mu za chvíli dali náhradní lano. Sonda pak dopravila konec lana na druhou stranu a Rhodan ho upevnil na vyhlédnutý balvan.

„Co máte teď v úmyslu?" zeptal se major.

„Jak dlouhé je lano, kterým Urthové přivazují eclisse sloužící jako kotva?"

„Padesát metrů, pane," odpověděl Defin po chvíli, když lano změřil.

„Výborně," zaradoval se Rhodan. „Přitáhněte saně až k okraji průrvy a kotvu mi hod'te."

Urthové nebránili paladinovi dovést saně k okraji průrvy. Pro robota nebyl problém hodit těžkou kotvu na vzdálenost přes deset metrů. Dopadla těsně vedle Rhodana.

„Teď postavte saně tak, aby sanice byly na lanech, když je potáhneme z této strany," nařídil Rhodan.

Paladin rychle provedl rozkaz a potom opět skočil na druhou stranu.

„Teď už zbývá jen přimět Urthy, aby si vlezli na saně," řekl Defin.

„Riyollone!" zakřičel Rhodan. „Slyšíš mě?"

„Ano," odpověděl Urth. „Proč jsi nám sebral saně?"

„Já jsem vám je nesebral," odmítl tuto domněnku Rhodan. „Jen jsem vám připravil bezpečnou cestu přes průrvu. Nasedněte na saně."

„To ne," zakřičel Riyollon. „Ty bys nás táhl přes propast."

Rhodan už věděl, že domorodci mají panický strach z výšek, ale musel je přemluvit. „Nemůžete couvnout, Riyollone. My, stavitelé, bychom vám to nikdy neodpustili," zakřičel.

„Znám cestu zpátky," odpověděl Riyollon. „Vtiskl jsem si do paměti kudy šel tvůj velký průvodce."

Rhodan viděl, že Jynx a Broynlaar stále něco povídají a byl si jistý, že se snaží Riyollona přesvědčit, aby se vrátil.

„Riyollone, dokaž, že jsi statečný!" zakřičel Rhodan.

„Co mi bude platná statečnost, když budu mrtvý?" zeptal se Urth.

Na to nebyla odpověď a Rhodan začal mít obavy, že to znamená ztroskotání výpravy. Bylo nejvýš nepravděpodobné, že by se mu podařilo najít základnu Lemurů jen s paladinem. Musel tedy učinit poslední pokus.

„Nenech mě jít dál samotného!" zakřičel Rhodan. „Jestliže se tví průvodci bojí, nech se přetáhnout sám."

Tato Rhodanova naléhavá výzva měla za následek, že mezi Urthy se nanovo rozproudila vzrušená debata. Rhodan se

podíval na hodinky. Ztráceli čas a den se už chýlil k večeru. Rhodan nevěděl, jestli budou moci pokračovat v cestě neznámou krajinou i v noci.

„Chceme zpátky své saně," řekl konečně Riyollon. Mluvil vztekle, ale bylo zřejmé, že jeho hněv nevyvolal Pozemšťan, nýbrž jeho dva průvodci. Rhodan bezděčně statečného Urtha litoval, dokázal překonat vlastní strach, ale setkal se s nepřekonatelným odporem svých druhů. Přesto musel být tvrdý.

„Saně dostanete jen v tom případě, že půjdete s námi," řekl pevně. Na výsledku expedice záleželo příliš mnoho, než aby si mohl dovolit ohledy.

Broynlaar vztekle křičel něco, co přístroj nedokázal přeložit, a hrozil svým chapadlem, kdežto Jynx prohlásil: „V případě nutnosti bude můj lid se staviteli bojovat."

„Bojovat?" zvolal pohrdavě Rhodan a zasmál se. „Jak chcete bojovat, když nemáte dost odvahy, abyste se nechali přetáhnout přes nějakou průrvu?"

„Já mám odvahy dost!" zakřičel Riyollon.

„Takhle se daleko nedostanete," ozval se Chuzijev. „Jestliže se Riyollon a ti druzí dva budou stále hádat, výprava ztroskotá."

„Velice moudrá poznámka," řekl jízlivě Rhodan. „Ale co mám dělat, abych je přiměl překročit tu průrvu?"

„Antigravitační projektor nepomůže, na létající saně Urthy teprve nedostanete," konstatoval Chuzijev.

„Kolem vás jsou však tuny balvanů. Ať je paladin nahází do průrvy."

„Myslíte, že bychom měli průrvu zaházet?“ užasl Rhodan.

„Jen udělat most široký jako saně,“ upřesnil antropolog.

„Velkolepé,“ obořil se na Chuzijeva Rhodan. „Myslíte, že jsem na to nemyslel? Ani paladin to však nedokáže dříve než za pět šest hodin!“

„To je pravda,“ potvrdil jeho slova Defin.

„Tak ho hod'te do průrvy!“ zlostně zaječel Chuzijev. Potom už Rhodan nerozuměl ani slovu, protože se v CRES-TU V překřikovalo aspoň deset mužů. Nakonec se ozval suchý Allanův smích.

„Profesor zas jednou řádl,“ oznámil Arkonidan.

„To jsem si všiml, myslel jsem, že ohluchnu,“ prohodil Rhodan.

„Můžeme ti poslat náhradní energetický vak,“ řekl už vážně Atlan. „Vypadá to, že budete muset dál bez Urthů.“

„Ano,“ řekl temně Rhodan a pokynul paladinovi, aby ho zvedl. „Pomalů se vzdalujte od průrvy, majore.“

Ušli sotva dvacet metrů, když se Riyollon rozběhl za nimi.

„Stát!“ zavelel Rhodan. Seskočil a díval se zpátky. Riyollon se pokoušel dostat na saně zezadu, protože boční strany byly příliš blízko srázu. Broynlaar a Jynx zůstávali zatím vzadu. Rhodan pocítil vděčnost ke statečnému Urthovi, který se rozhodl, bez ohledu na cokoli, doprovodit údajného stavitele. Konečně se dlouhé tělo vysoukalo na ploché saně.

„Můžeš mě táhnout,“ řekl Riyollon. Rhodan dal znamení paladinovi, ale sotva se robot chopil kotvy, oba mladší Urthové se rozběhli k saním. Rhodan zvedl ruku.

„Jen pomalu, ti dva běží k saním,“ řekl.

Riyollon jim ochotně udělal místo a za chvíli už všichni tři leželi na saních těsně přitisknutí k sobě. Paladin se znovu chopil lana.

„Doufejme, že náš most vydrží,“ poznamenal Defin.

Lana se prohnula a visutý most se kýval ze strany na stranu. Urthové se tiskli k saním a ječeli v panické hrůze. Rhodan polkl naprázdno.

Tohle prostě musí vyjít! Chopil se také lana, ačkoliv tím nijak nemohl ovlivnit rychlost, kterou paladin saně táhl. Saně už byly v polovině průrvy. Křik ustal. Rhodan se podíval přes okraj průrvy a viděl, že všichni tři Urthové zatáhli hlavy pod krunýř a leží zcela nehybně.

„Lana se nebezpečně prohnula a teď, když je potáhneme k našemu břehu, budou saně prudce stoupat a všechno, co leží na saních, sklouzne,“ řekl sklíčeně Defin.

Jediným pohledem se Rhodan přesvědčil, že Siganec má pravdu. Co dělat? Nemohli přece nechat Urthy sklouznout do průrvy.

„Riyollone,“ zakřičel Rhodan, „musíte se teď pevně držet!“

Chapadla domorodců se vysunula a zachytila se za okraje saní.

„Tahej!“ zavelel Rhodan, lano se opět napjalo, přední část saní se zvedla, několik balíků s jídlem sklouzlo do hlubiny.

„Držte se!“ zakřičel Rhodan, ale vtom uslyšel zoufalý křik. Přiskočil k okraji průrvy. Riyollon a Broynlaar se pevně drželi, ale Jynx zřejmě ztratil rovnováhu a sklouzl. Nyní visel nad hlubinou a držel se jen jedním chapadlem za sanid. A křičel, nepřetržitě křičel. „Táhněte, rychle!“ zakřičel Rhodan. Saně sebou trhly, poslední balík s jídlem se pohnul, překulil se přes krunýře obou Urthů na saních a řítit se dolů. V letu zasáhl Jynxe do hlavy. Náraz byl tak prudký, že se Jynx pustil. Rhodan se otočil, nechtěl vidět jak domorodec dopadne na dno. Konečně paladin vytáhl saně na pevnou zem.

„Můžete otevřít oči,“ řekl Rhodan dvěma, kteří přežili. „Jste v bezpečí.“

Urthové se však nehýbali, jako kdyby ho neslyšeli.

Snad neumřeli hrůzou! zděsil se Rhodan. „Už je to za vámi, Riyollone,“ zvolal hlasitěji a poklepal Urtha po krunýři.

Plochá hlava s velkýma očima se pomalu vysunula z úkrytu. Rhodan na sobě ucítil upřený pohled a pocit viny za Jynxovu smrt v něm vzrůstal.

„Kde je Jynx?“ zeptal se vtom Broynlaar, který také vystrčil hlavu zpod krunýře.

„Nemohli jsme mu nijak pomoci,“ řekl Rhodan.

„Zřítel se?“ zeptal se věčně Riyollon. „Ano,“ řekl sklíčeně Rhodan. „Je nám to velice líto.“

„Nestalo by se to, kdybychom se vrátili,“ řekl Riyollon suše. Neznělo to však jako výčitka.

„To je pravda,“ přiznal Rhodan. *Jynx musel zemřít, abych já mohl včas dorazit k základně Lemům,*

myslel si. *Jeho život proti mému. Je to má vina? Mohl jsem jednat jinak ?*

„Proč stavitel vnitřního kruhu té smrti nezabránil?“ zeptal se Broynlaar. „Nejsem všemohoucí,“ řekl Rhodan. „Přišli jsme o zásoby,“ konstatoval Riyollon. „Můžeme tedy saně nechat tady.“

„Dobře,“ souhlasil Rhodan. „Můžeme aspoň jít rychleji.“ Vyrázili, oba Urthové v čele.

7.

Do tmy zářila skála z eclisse, široká několik desítek metrů. Rhodan byl rád, že se Urthové nezastavovali na odpočinek, zdálo se, že pospíchají, aby měli tu nebezpečnou pustinu za sebou. Byli také nezvykle zamlklí. Bez saní se pohybovali mnohem rychleji. Čas od času technici z CRESTU V upozorňovali výpravu na velkou koncentraci eclisse a oni se jí mohli včas vyhnout.

Za úsvitu došli na konec kamenité pouště. Cestou museli překročit několik trhlin v zemi, žádná však nebyla tak široká, aby je nějak podstatně zdržela.

Napravo od nich se teď táhla řada kopců v mlžném oparu. Na druhé straně viděli ojedinělé rostliny dvacet až třicet centimetrů vysoké. Rhodan se domníval, že budou pokračovat přímo, ale oba Urthové se zastavili a tiskli hlavy k zemi, jakoby hledali stopy.

„Proč nejdeme dál?“ zeptal se Rhodan, který se nechal postavit na zem. „Jestli jste unaveni, můžeme si trochu odpočinout.“

„Jsme hladoví,“ oznámil Riyollon. „Všechny naše zásoby jsou v průrvě, v níž přišel o život Jynx.“

Rhodanovi to připomenutí Jynxovy smrti nebylo příjemné. Každá připomínka v něm jítřila pocit viny.

„Nechám sem dopravit staym,“ navrhl Rhodan.

„To zní lákavě, ale staym sám nás nenasytí,“ odpověděl Riyollon.

„Tak mi řekněte, na co máte chuť, a třeba vám to budu moci nabídnout,“ řekl Rhodan. Translátor však nebyl schopný názvy potravin přeložit. Rhodan se spojil s CRESTEM V. „Slyšel jsi, o co jde,“ řekl Allanovi.

„Tak tam nahoře dejte dohromady nějaké menu a pošlete ho. Hlavně nezapomeňte na sůl.“

Když Rhodan slíbil, že jídlo brzy dostanou, Urthové byli ochotní vyrazit. Šli po rovině porostlé lišejníky. O dvacet minut později přímo před nimi přistála sonda.

„Sendvič!“ vykřikl překvapeně Rhodan. „Pochybuji, že je to to pravé.“

Riyollon se díval na sendviče velmi pochybovačně. „Co to je?“ zeptal se.

„Sendvič, pochoutka,“ vysvětloval Rhodan, ale nevěřil, že by to přístroj dokázal přeložit. „Jen to zkus, uvidíš, že ti to bude chutnat.“

Riyollon popadl sendvič a spolkl ho. Po něm se do jídla pustil i nedůvěřivý Broynlaar. Rhodanovi se sbíhaly sliny v ústech, on sám byl odkázán jen na koncentráty, které měl po kapsách.

„Jdeme dál,“ řekl Riyollon, když se najedli. Rhodan přikývl, ale když vykročil, měl dojem, že se pohybuje nějak pomaleji a oblek že je ještě těžší než byl. Rhodan se podíval na měřicí přístroje na svém zápěstí.

Ukazoval zatížení 1,7 g, o půl g větší než dosud. Znamenalo to, že výkon antigravitačního projektoru začal klesat.

Rhodan se zděsil. Když bude muset čelit gravitaci planety, nikdy se k lemur-ské základně nedostane.

„Počkejte, pane, vezmu vás,“ řekl De-fin, který si všiml, že něco není v pořádku.

Rhodan jen mlčky zvedl ruku s měřicími přístroji a ukázal ji Definovi. Siganec zděšeně vykřikl, ale Rhodan zasyčel: „Tiše!“

Defin okamžitě pochopil, že Rhodan nechce, aby se o tom dověděli v CRESTU V. Mlčky si Rhodana usadil na paži

a vyrazil za Urthy, kteří už byli o něco vepředu. Rhodan zatím přemýšlel, co způsobilo náhlý pokles výkonu projektoru. Energetické zdroje by za normálních okolností ještě neměly být vybité. Kdyby však byly vážně poškozené, mohl by projektor přestat fungovat. Zbývalo jediné vysvětlení: eclisse!

Záření záhadného minerálu muselo nějak působit na energetické zdroje.

Co ale bude dál? kladl si otázku Rhodan. Působení gravitace nadále pomstě, nesmím zavírat oči před skutečností, říkal si. Vždyť i když sedím, unavuje mě to. Kolik toho ještě snesu ? A co podniknou lidé z CRESTU V, když zpozorují, co se se mnou děje? A oni to zpozorují!

Rhodan se donutil myslet na něco jiného. Jeho život ještě nebyl bezprostředně ohrožen a během cesty se ještě mohlo ledacos stát.

Šli úzkým údolím. Stmívalo se a eclissově skály začínaly být viditelné díky svému záření. Působení gravitace na Rhodana stouplo již na 1,9 g a Velký administrátor měl pocit, že je celý zpře-lámaný. Už vůbec neriskoval sestupy na zem. Stále častěji se musel opírat o robotovu hrud. Měl obavu, že zanedlouho už se neudrží ani na paladinově paži. Už litoval, že nechali saně u průrvy, teď by se rád nechal vézt.

Ačkoliv Rhodan mluvil s CRESTEM V co nejméně, zdálo se mu, že tam již začínají tušit, že něco není v pořádku. Snad ho prozradil hlas. Někdy měl chuť strhat ze sebe těžký ochranný oblek, aby si trochu ulevil.

Urthové se zastavili a Riyollon řekl:

„Na noc se musíme ukrýt v nějaké jeskyni."

„Proč?" zvolal Rhodan a nedokázal skrýt své zklamání. „Šli jsme přece i v noci."

„Broynlaar objevil stopu karryla," vysvětlil Riyollon. „Bude lepší se schovat, protože karryl loví v noci." Šlo zřejmě o nějakého dravce. Rhodan by ovšem raději riskoval střet s dravcem než další zdržení.

„Nemusíme se karryla bát. Máme zbraně, které stačí na každého útočníka," řekl.

„Karrylové jsou záluční," řekl Broynlaar. „Spatříte je, až když je pozdě a žádné zbraně už nepomohou."

„Můj duchovní zrak odhalí každého karryla dřív, než se k nám přiblíží," sliboval Rhodan.

„Věříme ti," ujistil ho Riyollon. Broynlaar však jen něco zamumlal, patrně s tím prohlášením nebyl moc spokojený. Přesto pokračovali v cestě. Paladin dostal rozkaz okamžitě zaútočit, kdyby se někde ukázalo větší zvíře a z CRESTU V vyslali další sondu, aby každé nepříjemné překvapení bylo vyloučeno.

Rhodan už nebyl schopný sedět zpříma a musel změnit polohu, aby se mohl zády opírat o robotovu hrud'. V hlavě mu hučelo a každý paladinův krok mu působil bolest. Měl dojem, že noc už trvá věčně. Urthové naopak pospíchali, zřejmě ze strachu před karrylem.

Přístroj na Rhodanově zápěstí už ukazoval 2,2 g. „Stát!" řekl unaveně Rhodan.

Paladin se zastavil okamžitě. Urthové se stáhli co nejbliž k robotovi, aby byli pod jeho ochranou.

„Co je s tebou?" zeptal se Atlan, který už nedokázal skrývat své znepokojení. „Mluvíš ztěžka a stále se necháváš nést."

„Výkon projektoru klesá," řekl neochotně Rhodan.

Rozhostilo se ticho. Rhodan si dovedl představit, jakou paniku to v CRESTU V muselo vyvolat.

„Ale to je vyloučené. Zdroje musí stačit nejméně na patnáct hodin," řekl konečně Atlan.

„Pravděpodobně to způsobuje eclipse," řekl Rhodan.

„Jakou zátěž teď musíš snášet?" chtěl vědět Atlan.

„Něco přes 2 g," odpověděl Rhodan.

„Musíme s tím něco udělat," řekl Atlan. „V tomhle stavu základnu nikdy nenajdeš."

Rhodan neodpověděl. Jak mu mohou pomoci, když nemohou poslat nic většího než sondu? Ani odvézt z planety ho nemohou.

„Měl jsi nás informovat dřív," vyčítal svému příteli Atlan. „Třeba bychom něco vymysleli."

Rhodan ale přerušil spojení, už to nechtěl poslouchat. Musel svůj problém vyřešit sám, nic jiného mu nezbývalo.

„Škoda, že jsme nechali saně u průrvy, dlouho už sedět nevydržím," řekl Rhodan Definovi. „Musíme přimět Urthy, aby něco primitivního sestrojili. Když budu moci ležet, půjde to snáz."

K velké Rhodanově radosti se Defin ochotně sám ujal vyjednávání. „Stavatel je nemocný, musíme udělat saně, abychom ho mohli vézt. Dokážete to?"

Urthové se na sebe podívali a Riyollon řekl: „Tady není dost materiálu. Musíme daleko, abychom našli něco vhodného."

„Saně nemusí být velké, jen aby se na ně vešel stavitel," řekl Defin.

„To víme, ale tady skutečně není nic, z čeho bychom je udělali," trval na svém

Riyollon. „Musíme hledat a při tom nás může přepadnout karryl."

Defin byl bezradný, protože domorodci se zřejmě neodvažovali vzdálit bez ochrany. „Najdu materiál sám," řekl konečně. „Vy tu zůstanete se stavitelem."

„Je nemocný. Copak nás může ochránit před karrylem?"

„Ano," řekl Rhodan. „Jen nám musíte říct, co potřebujete."

Riyollon vysvětlil Definovi, co potřebují a robot zmizel ve tmě, udržoval však stále spojení s Rhodanem. Rhodan ležel na zemi a nehýbal se. Už nebyl schopný se ani podívat na přístroje na zápěstí. Oba Urthové stáli těsně u něho a živě diskutovali o tom, jak nejrychleji postavit saně.

„Tady poblíž není nic z toho, co Urthové chtějí," hlásil Defin. „Musím dál, pane."

Rhodan to povolil a doufal, že se karryl neobjeví, protože u sebe neměl žádnou zbraň. Odložil je, protože chtěl demonstrovat svou mírumilovnost při kontaktu s Urthy. *Paladin bude rychle zpátky, kdyby k nějakému napadení došlo*, uklidňoval se.

Zároveň opět navázal spojení s CRES-TEM V. Hlásit nic nemusel, protože muži z CRESTU V bedlivě sledovali všechny události pomocí dvou sond.

„Vidím, že jsi opět na příjmu, to je velice rozumné," řekl Atlan.

„Nemusíš mi domlouvat jako malému dítěti," řekl stroze Rhodan. „Jsem v pořádku."

Atlan ignoroval jeho poznámku a pokračoval: „Waringer vymyslel plán. Umístíme zásobní energetické zdroje do sítě, kterou ponesou čtyři sondy."

„Ne, řídicí centrum bude na čtyři síti spojené sondy reagovat stejně jako na další spáče jet," řekl Rhodan.

„Jak to můžete vědět?" rozkřikl se Chuzijev. „Vy nás svou tvrdohlavostí jen zdržujete."

„Výjimečně souhlasím s naším přítelem," přidal se Atlan.

„Dělej, co považuješ za správné," skoro vztekla řekl Rhodan.

Nedostal z CRESTU V žádnou odpověď a domníval se, že Atlan vydává rozkazy k provedení nebezpečného experimentu. *Copak Atlan nechápe, že zaměřovači přístroje tajemné centrály se nenechají ošálit takovým jednoduchým trikem?* říkal si v duchu, když tu byl vyrušen zoufalým křikem. Otočil hlavu a spatřil, že oba Urthové běží k němu. Pár metrů od nich stál karryl. Na první pohled se nelišil od Urthů, byl však větší, vyšší a lépe chráněný krunýřem. Pohyboval se na šesti silných nohách. Hlavu měl stejně širokou jako trup. Když otevřel tlamu, bylo vidět dvojitou řadu malých, ostrých zubů.

„Majore!" zařval Rhodan. „Objevil se tu karryl, okamžitě zpátky."

„Za dvě minuty jsem u vás," slíbil Defin. „Držte se, pane!"

Karryl se blížil k malé skupince. Rhodan viděl, že příšerná bytost se pohybuje šikmo jako krab. Urthové byli ochromeni strachem. Počítat s jejich odporem by bylo bláhové. S vypětím všech sil se Rhodanovi podařilo postavit se na všechny čtyři. „Utečte!" zařval na Urthy. Reagoval však pouze Riyollon. Proplížil se kolem Rho-dana a zmizel ve tmě.

Karryl se tou dobou dostal až k Broynlaarovi. Navzdory přitímní Rhodan viděl dosti zřetelně jak se útočnickova tlama doširoka rozevřela a vzápětí se ozvalo křupnutí, když krunýř na lovcových zádech praskl. Rhodana zamrazilo, když si uvědomil, jaký osud ho v nejbližších okamžicích čeká. Teď, když byl karryl těsně vedle Urtha, bylo zřetelné, o kolik je větší. Muselo to být mimořádně silné zvíře.

Prudkým pohybem horní části trupu karryl vyrval kus Broynlaarova krunýře a Rhodan tomu musel bezmocně přihlížet. Urth se pokoušel bránit, ale jeho pohyby byly nekoordinované a zcela se mýjely účinkem. Potom se útočnickovy čelisti zahryzly do Urthova masa.

A současně se objevil paladin a blížil se mocnými skoky.

„Rychle!" křičel Rhodan. „Dostal Broynlaara."

Paladin přiskočil ke karrylovi, naklonil se a popadl ho všemi čtyřmi pažemi. Karryl vztekla zafuněl a pustil svou oběť, aby zaútočil na nového nepřítele. Paladin s ním měl co dělat. Konečně se mu podařilo zvíře o pár metrů odhodit a poručík Hulos vystřelil z raketometu umístěného v horní části paladinovy lebky. Raketa zasyčela, zasáhla zvíře a roztrhala ho na kusy.

„Karryl je mrtvý," oznámil lakonicky major Defin.

„Podívejte se, jak je na tom Broynlaar," rozkázal Rhodan.

Paladin se sklonil nad mladým lovcem a prohlížel si ho. To už se vrátil také Riyollon a pospíchal ke svému druhovi.

„Broynlaar je mrtvý, pane," oznámil Defin.

Rhodan zavřel oči. Ztratil tedy druhého domorodého průvodce. Dovedl si představit, jak musí být Riyollonovi.

„Rád bych zabránil Broynlaarově smrti, ale nemohl jsem, Riyollone," řekl.

„Broynlaar se stále chtěl vrátit," vykotal Riyollon. „Já jsem ho více méně donutil k tomu, aby šel s námi dál."

„Můžeš se vrátit," řekl Rhodan.

„Ne," odpověděl Urth po krátkém přemýšlení. „Nemohu dopustit, aby smrt mých druhů byla zbytečná."

„Našel jste vhodný materiál?" obrátil se Rhodan na Defina.

„Ano," odpověděl major. „Odhodil jsem ho kousek odsud, abych měl volné ruce k boji s karrylem. Hned ho donesu."

„Pak vyrobím saně," řekl Riyollon.

Za okamžik se však zachvěla země.

8.

Sít' byla čtvercová o straně dlouhé dvacet metrů. Rohy byly upevněny na sondy ve tvaru rakety, řízené jediným řídicím centrem, takže všechny čtyři prováděly veškeré změny kurzu současně a stejně. Vlastně to bylo jednoduché, ale technici se přesto zapotili. Atlan měl pro jejich pocity pochopení, vždyť všichni věděli, čím hrozila pyramida na OLD MANOVÍ v případě přistání druhé lodi. Bylo tedy možné, že Satyat při příletu čtyř sond s napjatou sítí vybuchne.

Atlanovi bylo navíc jasné, že na rozdíl od ostatních mužů, kteří se na práci podíleli, je to on, kdo nese plnou osobní odpovědnost za tento pokus. Dobře věděl, že Rhodanův život je ohrožen. Za těchto okolností bylo třeba podstoupit určité riziko. Proto také nikdo neprotestoval. Proto se také všichni odpovědní důstojníci a vědci opět shromáždili na můstku, aby sledovali, jak bude pokus probíhat.

„Útvar dosáhl horních vrstev atmosféry," hlásil technik.

„Pokračujte!" rozkázal Atlan.

„Pane, zaznamenali jsme zemětřese-

ní!" vykřikl zaměřovač. „Epicentrum je v blízkosti místa, kde je teď Rhodan, a vějířovitě se šíří."

Atlan a Kasom si vyměnili pohledy. Je to reakce řídicího střediska na přilet čtyř sond? Atlan položil technikovi ruku na rameno a tiše řekl: „Obezřetně pokračuj-

„Zemětřesení je stále silnější!" zakřičel kdosi od měřících přístrojů a jako ve snách dodal: „Dole bych byl nerad."

Atlan se naklonil technikovi přes rameno a cosi zmáčkl. Na obrazovce bylo vidět, jak čtyři sondy najednou vybuchly i se svým nákladem v síti.

„Pane!" zajektl technik. „Vy jste zmáčkl tlačítko odpálení náloží."

„Já vím," řekl smrtelně bledý Atlan.

„Zemětřesení odeznívá," oznámil náčelník zaměřovačů.

Atlan se otočil. Jedno teď bylo jisté: základna Lemurů na Satyatu existuje a funguje. Reaguje přesně tak, jak předpověděla pyramida na OLD MANOVÍ. Znamenalo to také, že Rhodan je odkázaný jen sám na sebe.

9.

První záchvěv půdy byl takřka neznatelný, ale už druhá vlna Rhodanem pořádně zatřásla. Paladin, který právě rozkládal po zemi materiál ke stavbě saní, se prudce narovnal, Riyollon pronikavě vykřikl.

„Zemětřesení!" vykřikl také Defin. „Doufejme, že nebude silné."

„Asi vím, co ho způsobilo," řekl Rhodan. „Z CRESTU V mi chtějí poslat..."

Další otřes jej odhodil stranou. Ve vzdálenosti několika metrů se v zemi objevila trhлина. Paladin přiskočil k Rhodanovi a zvedl ho. Rhodanovi před očima kroužily rudé kruhy a všechno vnímal jako v mlze.

„Majore, ten pokus musí okamžitě přerušit," zasípal.

Defin neodpověděl a Rhodan vytušil, že se mu porouchala vestavěná vysílačka v přilbě.

Riyollon spadl do další trhliny a ležel tam bezmocně na zádech. Materiál připravený na stavbu saní spadl na něho.

Země se trásla tak silně, že i paladin se sotva držel na nohou. Mimo to se musel stále vyhýbat novým a novým trhlinám v zemi. Zdálo se, že celá planeta se dala do pohybu. A Rhodan věděl, že pro něj není úniku. S maximálním vypětím zvedl ruku, aby se podíval, jakému zatížení je vystaven. 2,5 g. Doufal, že neztratí vědomí.

Zemětřesení skončilo stejně náhle jako začalo.

„Je po všem, pane," řekl Defin. „Doufejme, že další vlny už nepřijdou."

Rhodan neodpověděl. Byl rád, že spojení zase funguje, měl však velkou starost o Riyollona. Jestli Urth při zemětřesení zahynul, potom už nebyla šance včas objevit základnu Lemurů. Potřebovali ho jako vůdce.

„Musíme se podívat po Riyollonovi," řekl a užasl, jak dutě zní jeho hlas.

Paladin ho donesl k trhlině, do které Urth spadl a tam ho opatrně položil na zem. Rhodan se snažil vůbec nehýbat. Dokonce i při nadechování měl dojem, že mu praskne hrud'

„Leží tady, pane, a je živý," řekl Defin. Urth se skutečně snažil postavit opět na nohy, ale nedařilo se mu to. Paladin se musel spustit do trhliny a vyzvednout ho, vynést a postavit na nohy. Riyollon^si oddechl.

„Jak se cítíš? Nejsi zraněný?" zeptal se Rhodan.

„Ne," odpověděl tiše Urth, ale působil podivně apatickým dojmem. Rhodan předpokládal, že domorodec začal pochybovat o schopnostech cizinců. Ačkoliv se Rhodan prohlašoval za jednoho ze stavitelů vnitřního kruhu, hrál po celou dobu spíše úlohu diváka.

„To byly hlasy bohů," řekl Riyollon. „Jíe souhlasí s tím, že jdeme do země Sayn."

„Nesmysl," prohlásil Defin. „Bylo to docela normální zemětřesení."

„Ty jsi nikdy nic podobného nezažil?" zeptal se Rhodan. Když Urth přisvědčil, byl si Rhodan již jistý, že zemětřesení bylo reakcí na vyslání čtyř sond s jejich nákladem. Okamžitě se spojil s CRES-TEMV.

„Perry!" zvolal radostně Atlan. „Jsem rád, že jsi přežil to zemětřesení."

„Co je s energetickými zdroji?" chtěl vědět Rhodan.

„Museli jsme je zničit," řekl váhavě Atlan. „Bylo nebezpečí..."

„Nemusíš mi nic vysvětlovat," skočil mu do řeči Rhodan. „Rozhodně jste nám tou akcí nepomohli."

„To tu máme sedět na zadku a čekat, až bude po tobě?" vybuchl Arkonidan.

Rhodan místo odpovědi přerušil spojení. Bylo zbytečné lidem v CRESTU V cokoliv vyčítat. Chtěli mu pomoci a nepovedlo se to.

„Riyollone, dokážeš postavit ty saně sám?" zeptal se Urtha.

„Ano," odpověděl Urth.

Paladin zatím vytáhl materiál z trhliny v zemi a při práci Riyollonovi pomáhal. Rhodan musel obdivovat Urthovu šikovnost při práci. Během hodiny sestrojil z ohebného dřeva, trávy a lišejníků primitivní saně.

„Myslíš, že mě to unese?" zeptal se pochybovačně Rhodan.

„Záleží na tom, jak dlouho ještě budeme muset jít," odpověděl Riyollon. Jestliže nedorazíme k cíli brzy, budu muset vyrobit ještě jedny saně. Tyhle moc dlouho nevydrží."

„Tak to zkusíme," rozhodl Rhodan. Paladin uložil Rhodana na saně a Riyollon se chopil tažného lana, ale paladin prohlásil, že potáhne on a Urth mu lano ochotně přepustil a sám se ujal vedení.

Zemětřesení způsobilo skutečnou spoušť a oni museli stále obcházet široké trhliny. Bylo to další zdržení, ale Rhodan věděl, že nic jiného jim nezbývá. Předpokládal, že zatížení stouplo na 3 g, ale už se nechtěl ani dívat. Každý pohyb byl stále obtížnější.

Saně poskočily na nějakém hrbole. I když se paladin snažil vybírat co nejrovnější místa, kudy saně táhl, nerovnostem se docela vyhnout nemohl. Rhodan, vystavený už čtyřikrát silnější gravitaci než na Zemi, však cítil každý otřes jako prudkou ránu pěstí. Několikrát již ztratil vědomí a paladin ho musel k saním přivázat, aby z nich nesklouzl. Také už takřka nemluvil, protože měl stále větší potíže s dechem.

Riyollon patrně cítil, že kosmonautův život je ohrožen, a stále zrychloval. Odmítl zastavit se na odpočinek a ani nejedl, skutečně se nikterak nešetřil.

Rhodan sotva vnímal rozdíl mezi dnem a nocí a když slyšel nějaké hlasy ve sluchátkách, vyrážel sotva srozumitelná slova. Měl dojem, že mu Atlan dodává odvalu, jindy zas, že slyší Chuzijevovy kletby, ale nebyl si jistý.

Paladin se občas zastavoval a Rhodan tušil, že Defin se chtěl prostě přesvědčit, že je ještě naživu. Také ztratil pojem o čase. Toužil jen po tom, aby toto peklo už brzy skončilo.

Jednou k saním přišel i Riyollon a prohlížel si je. Potom se o něčem bavil s paladinem a tyto dvě tak rozdílné bytosti došly zřejmě ke stejnému závěru, že ještě vydrží. Potom pokračovali v cestě.

Ve chvílích, kdy byl plně při vědomí, se Rhodan pokoušel uvolnit, ale nedařilo se mu to, protože ho celé tělo bolelo.

A potom nastal okamžik, kdy se Riyollon postavil k saním, napřáhl své cha-padlo kupředu a řekl: „Tam je země Sayn."

Rhodan nedokázal zvednout hlavu, aby se podíval, ale Urthova slova na něj působila jako zaklínadlo. Začal opět doufat, že dosáhne cíle. Chtěl promluvit, ale žádná slova mu nepřešla přes rty. Defin, který ho pozoroval, ale věděl, co chce.

„Na obzoru je vidět podivný útvar," řekl Siganec. „Vypadá jako hora, která má tvar polokoule.

Předpokládám, že je to vnitřní kruh, o kterém mluvili Urthové. Jsme od toho místa vzdáleni ještě pár kilometrů."

Potom paladin opatrně zvedl Rhoda-novu ruku a podíval se na ukazatel gravitace.

„7 g!" vykřikl zděšeně Defin. „To nemůžete dlouho vydržet, pane!"

Kdybych aspoň mohl mluvit, pomyslel si Rhodan. V posledních hodinách cítil takový nedostatek vzduchu, že myslel, že zemře udušením.

„Nespletl jste se, majore?" slyšel ptát se Allana.

„Ne, pane," odpověděl Defin. „Znamená to, že projektor vypadl docela. Za těchto podmínek Rhodan dlouho naživu nevydrží," řekl Arkonidan.

„Co mám dělat?" zeptal se Defin. „Sotva dýchá, ale je při vědomí."

„Nemáte čas ho dále táhnout," řekl Atlan. „Udusil by se dříve, než dorazíte k cíli. Musíte ho tam donést."

Je to divný pocit slyšet, jak se baví o mé a nebýt v stavu zasáhnout do rozmluvy i když se tu rozhoduje o mém životě a smrti.

„Nést?" opakoval Defin. „To nevydrží."

„Musíme to risknout," odpověděl Atlan. „Nestarejte se o Urtha a nechte pa-ladina běžet co nejrychleji. Základna musí být někde u té hory na obzoru."

„Dobře, pane." Rhodan slyšel, jak Defin těžce polkl. „Zkusím to."

Rhodan zavřel oči a i tento pohyb mu připadal obtížný. Dovedl si představit, jak strašně musí vypadat. Paladin se k němu naklonil a zvedl ho. Rhodan lapal po dechu a měl dojem, že mu v hlavě vyzvánějí zvony.

„Držte se, pane!" řekl Defin. „Pospíším si."

„Co se děje?" zeptal se Riyollon. „Saně už nepotřebujeme," odpověděl Defin. „Zbytek cesty stavitele

ponesu." „Jsi na mě moc rychlý, nestačím ti," řekl Urth.

„Dorazíš později," řekl Defin. „Nenechávejte mě na holičkách," začal naříkat Riyollon. „Co si mám počít docela sám v zemi Sayn?"

„Vrátíme se pro tebe," slíbil Defin. „Teď však nemáme čas."

Paladin se rozběhl s Rhodanem v náručí. Urth se pokoušel udržet s ním krok, ale už za chvíli zůstal daleko vzadu. Zastavil se a přitiskl k zemi. Cítil se osamělý jako ještě nikdy v životě.

Možná by bylo nejlepší, kdybych se vrátil ke svému lidu, pomyslel si.

Po chvíli však zvědavost zvítězila nad strachem a Riyollon pokračoval v cestě k zemi Sayn.

„Je to skutečně jen hora!" vyrazil ze sebe Defin a zastavil se.

„Zaměřovači přístroje nic neukazují," informoval ho Drof ReteKin.

Rhodan byl v bezvědomí a Defin byl skoro rád - nevěděl by, jak mu sdělit tuto novinu, která mohla znamenat konec všech nadějí.

„Proč stojíte? Něco není v pořádku?" zeptal se Atlan.

„Jsme na úpatí hory a nic nenasvědčuje tomu, že by se jednalo o základnu Lemurů," odpověděl Defin.

„Nesmíte se vzdát," naléhal Arkonidan. „Obejděte horu, třeba na druhé straně naleznete nějaký vchod do nitra hory."

Defin si myslel, že Rhodan další zátěž už nevydrží, ale neřekl to. „Co zaměřovači přístroje CRESTU V, ty by přece měly zjistit, jak je to s tou horou, ne?" zeptal se.

„Jedná-li se skutečně o tajnou lemurskou základnu, potom je dobře chráněná. Zatím jsme nic nezjistili," konstatoval Atlan.

Defin byl bezradný. Rhodanovy šance na přežití klesaly každou minutou. Defin se podíval na obrazovku, ale Riyollona neviděl. Čekat na něho nemohl, ostatně nebylo jisté, že Urth o tajemné hoře opravdu něco ví. Defin prostřednictvím SERT-přilby opět uvedl paladina do chodu. Nespouštěl oči z obrazovky.

Náhle se hora rozžhavila a Defin okamžitě paladina zastavil.

„Něco se s tou horou děje!" vykřikl Atlan.

„To vidím," odpověděl major.

„Buďte opatrní!" varoval Atlan. „Nevíme, o co se jedná. Prozatím se k ní víc nepřibližujte."

Celá hora teď zářila intenzivním zeleným světlem. Defin přimhouřil oči. Klame ho zrak, nebo se opravdu hora rozesupuje? Světlo bylo tak jasné, že Defin nedokázal jasně rozeznat, co se před jeho očima odehrává.

„Hora se rozesupuje," hlásil také Atlan z CRESTU V. „Doufám, že již brzy vstoupíte do lemurské základny."

Defin přikývl a ani si neuvedomil, že ho Atlan nemůže vidět. Pohled na jednu z obrazovek mu prozradil, že Rhodan je stále ještě v bezvědomí a už skoro nedýchá. Po krátkém váhání Defin dal paladinovi povel, aby pokračoval v chůzi.

„Define!" zařval Atlan. „Zbláznil jste se? Nemůžete pokračovat v cestě směrem k hoře."

Defin stiskl rty. Atlan nemohl vědět, v jakém stavu je Rhodan. Musel ignorovat jeho rozkaz, pokud se chtěl pokusit zachránit život Velkému administrátorovi. Pobídl paladina k běhu.

„Define!" křičel Atlan. „Já vás varuji, nevíte nic o záření, které z hory vychází. Může být smrtelné. Já..."

Definovi bylo jasné, proč Atlan větu nedokončil. Záře pohasla a na místě hory uviděl ocelovou kupuli.

Kruhový základ měl v průměru asi padesát metrů a vysoká byla tak pětadvacet metrů.

„Základna!" zakřičel do mikrofону. „Před námi je lemurská základna, pane." „Ano," řekl Atlan. „Jděte dál."

Paladin běžel ke kupuli nejvyšší rychlostí. Když k ní doběhl, nikde nebylo vidět žádné stopy poškození. Defin uvažoval, jaké velkolepé automatické zařízení mohlo odstranit dovedné maskování základny. Dospěl k názoru, že muselo zaznamenat Rhodanovy mentální impulsy a identifikovat je. Potom dalo příkaz k odstranění maskování.

Kupole byla kovová. Vchod nebylo vidět. Defin stále upřeně hleděl na obrazovku. Co, když prastarý mechanismus selže a kupole zůstane zavřená?

„Dařte!" zavolal na střelce v paladinovi. „Připravte všechno pro případné proražení kupule. Nevím, jestli se nám podaří najít vchod."

„Všechny zbraně jsou připravené k palbě, majore," odpověděl poručík specialista Dart Hulos.

Paladin opatrně položil Rhodana na zem vedle kovové kupole.

„Žádný vchod?" zeptal se Atlan, který tušil, jaké obtíže Defina čekají.

„Žádný," řekl zlostně major. „Ale my už nějaký prorazíme."

„Nevíme, jak základna na takový postup nezareaguje," řekl Atlan. „Můžete použít násilí teprve ve chvíli, kdy už nebudou žádné jiné možnosti."

Defin se podíval na Rhodana. Jen mentální impulsy dokazovaly, že ještě žije. Defin nechal paladina kupoli obejít. Vchod však zatím nebyl nikde vidět. *Proč nám neotevřou vstup?* uvažoval Defin, *když tak ochotně odstranili maskování? Musíme snad splnit nějakou podmínku? Kdyby byl Rhodan v pořádku, snad by tu hádanku rozluštil...*

„Necháme sondu obletět kupoli," oznámil Atlan. „Není možné, aby tu nebyl vchod."

„Dovolte mi, abych se dostal dovnitř násilím," naléhal Defin. „Stav Velkého administrátora je opravdu vážný. Snáší

již plnou zátěž zdejší gravitace a udusí se, když mu nepomůžeme."

Defin cítil, že Arkonidan váhá. Major měl vyschlo v krku a nejraději by z paladina vyskočil a rozběhl se k Rhodanovi. Bylo by to však nesmyslné. Nesměl podlehnout emocím.

Paladin se zatím vrátil k místu, kde nechal ležet Rhodana. Běhat dál kolem dokola bylo beznadějně. Musel však něco podniknout.

Možná, že Hulosity zbraně to přeci jen vyřeší, fikal si Defin a chystal se vydat příslušný rozkaz, když se kousek od místa, kde ležel Rhodan, odsunuly dosud skryté ocelové dveře a Defin spatřil vstupní komoru. Defin chraplavě, ale vítězoslavně vykřikl a nechal paladina dojít k Rhodanovi. Robot opatrně Pozemšťana zvedl.

Když se za paladinem, nesoucím Rhodana, zavřely vnější dveře vstupní komory, byl si Defin již jistý, že Velký administrátor je zachráněný.

10.

Vědomí se mu vracelo jen pomalu a spolu s ním přicházel pocit nesmírné únavy. Vzápětí si však uvědomil, že ten strašný tlak, který ho drtil, ustal, že gravitace je normální. Měl dojem, že se mu tělo roztáhlo, plíce se konečně opět naplnily vzduchem. Rhodana napadlo, že už na sobě nemá těžký bojový oblek.

Zvedl hlavu a podíval se. Skutečně byl jen v obvyklé lehké kombinéze solárního loďstva. Ležel na podlaze v rozlehlé Místnosti, až na pyramidu uprostřed, úplně prázdné. Byla to stejná pyramida jako ta, kterou

Rhodan znal z OLD MANA.

Vedle něho stal paladin.

Jsem na lemurské základně na planetě Saryat, jinak to není možné, řekl si Rhodan a nesmírně se mu ulevilo. *Tak jsme to dokázali!*

„Jsem rád, že jste opět při vědomí, pane," zazněl Definův hlas.

„To je lemurská základna?" zeptal se Rhodan.

„Ano, pane," odpověděl Defin. „V této kopuli je stejná gravitace jako na Zemi, takže jsem si dovolil vás osvobodit od toho těžkého obleku."

Rhodan se pokusil vstát, ale teď se ukázalo, jak je vysílený. Musel mu pomoci paladin.

„Stalo se něco od chvíle, co jsme uvnitř?" zeptal se Rhodan.

Defin řekl, že ne a informoval Rhodana o tom, co se dělo, když byl v bezvědomí. „Posádka CRESTUV ví, kde jsme. Myslím si, že teď už na Satyatu může bez nebezpečí přistát další člun," zakončil svou zprávu Defin.

Rhodan přikývl a vykročil směrem k pyramidě, ale musel se opět opřít o paladina, protože se mu zatočila hlava. Bylo zřejmé, že bude potřebovat nějaký čas, aby překonal svou slabost. Když se dostal k pyramidě, nic se nedělo. Rhodan tušil, že měřicí přístroje ověřují jeho totožnost.

Po několika minutách se ozval robotův hlas, který vyzval Rhodana, aby za-zpíval píseň, která posloužila k jeho identifikaci již na OLD MANOVÍ. Rhodan se zašklebil. „Ničeho nás neušetří," prohodil k Definovi.

Defin se zachichotal a přislíbil, že nebudou poslouchat.

„Jak vás znám, pořídíte záznam mého zpěvu, abyste mi ho mohl přehrát při první vhodné příležitosti," řekl.

„Jak můžete takové podezření vůbec vyslovit, pane!" ohradil se major.

Rhodan ho ignoroval a začal nejistým hlasem zpívat *I'm forever blowing bu-bubbles*. Vzápětí však přestal, protože pyramida se již začala otevírat. Mohly si snad legendární sestry Clarkovy pomyslet, že jejich verzi známé písně bude jednou slabým hlasem zpívat Velký administrátor Solárního impéria na planetě, vzdálené 50 000 světelných let od Země?

„Překvapuje mě, že automat tu píseň vůbec poznal," řekl.

„Měli jsme zacpané uši, pane," prohlásil Defin. „Proto se k tomu nemůžeme vyjádřit."

Z otevřené pyramidy vyklouzla kovová paže, která držela zvukovou pásku. Rhodan nastavil dlaň a paže do ní pustila pásku. Rhodan si ji zastrčil do kapsy a šel pomalu zpátky. Celý obřad mu připadal nepatřičně krátký vzhledem k tomu, o jak důležité věci šlo.

Znovu se ozval hlas robota, který ho vyzval, aby zazpíval.

„Jsme si jisti, že přítomen je Perry Rhodan," řekl. „Proto teď na Satyatu může přistát velká loď, aniž by se cokoliv stalo. Veškeré další informace jsou na předané pásce."

Paže se stáhla dovnitř a pyramida se opět zavřela.

„Zřejmě je to všechno," konstatoval věčně Defin.

„Kde je můj bojový oblek?" zeptal se Rhodan.

„Ve vstupní komoře," řekl major.

„Nezbude mi nic jiného, než si ho opět navléci," řekl Rhodan. „Ale zůstanu uvnitř, dokud sem nedopraví náhradní energetické zdroje."

„Mám informovat admirála Allana?" zeptal se Defin.

„Ano," řekl Rhodan. „Ať pošle korvetu s velkým nákladem soli."

Defin se zasmál. „Na Urthy jsem málem zapomněl," přiznal se.

„Doufám, že se Riyollonovi nic nestalo," řekl Perry Rhodan. „Měl by už dorazit, pokud se ze strachu nevrátil ke svým."

Sytý Riyollon spokojeně pozoroval, jak před ním vyrůstá hora soli. Tri roboti nepřetržitě nosili sůl ze zásob v korvetě. Rhodan vzal Riyollona do korvety a dopravil ho s ní na území jeho lidu. Zyopblechenorovi po bocích stáli Loynssnar a Pseidlör.

„Stavitel drží slovo," řekl potěšené Pseidlör. „Ještě nikdy jsme neměli tolik staymu."

Riyollon na to nic neřekl, protože právě přicházel stavitel, se kterým prožil tolik neuvěřitelných dobrodružství. Zaplavil ho pocit přátelství. Jediné, co kalilo jeho radost, byla ztráta dvou jeho druhů.

Rhodan se zastavil před Urthy.

„Více soli teď bohužel nemůžeme postrádat," řekl. „Jakmile se však naskytne příležitost, přistane na Satyatu naše dopravní loď a doveze vám tolik soli, kolik jste v životě neviděli."

Pseidlör a Loynssnar považovali za nedůstojné svého postavení projevit radost nad tímto slibem.

Temperamentní Riyollon však radostí vykřikl.

„Teď se, bohužel, musíme rozloučit," řekl Rhodan. „Musíme navštívit ještě mnoho planet."

„Mohu vás doprovázet?" zeptal se Riyollon, stržený okamžitým citem.

„Musel bys stále žít v tlakové kabině," řekl Rhodan a zavrtěl hlavou. „Tak osamělý život není vhodný pro mladého Urtha. Když zůstaneš u svého lidu, budeš šťastnější."

Stavitel se otočil a šel ke svým nebeským saním. Pseidlör ho sledoval pouze jedním okem, protože druhým stále pozoroval neuvěřitelnou horu soli.

„Nebud' smutný, Riyollone," řekl. „Propast mezi námi a cizinci je příliš velká."

Riyollon neodpověděl. Stál na svém místě ještě v okamžiku, kdy poslední robot složil svůj náklad, zmizel v korvetě a dveře vstupní komory se za ním zavřely. Země se zachvěla, když malá kosmická loď odstartovala. To nebránilo Urthům pokračovat v dělení soli.

„Zyopblechenore!" zavolal jeden mladý Urth. „Ty si nechceš vzít svůj podíl?" „Později," řekl jako duchem nepřítomný. Díval se, jak se kulovitá loď vznesla k obloze a zmizela mu z dohledu.